

— Ἀπ' ἐναντίας, κύριε, εἶπεν ὁ Μώγκ.

— Ἐλάτε, κύριοι! εἰς τὸ πλοῖον! ἐφώναζεν ὁ υἱὸς τοῦ Κήξερ.

Ὁ Κάρολος ἐχαίρετόν εὐγενῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς τὸν στρατηγόν, λέγων πρὸς αὐτόν.

— Θὰ μοῦ συγχωρήσῃς τὴν ἐνόχλησιν καὶ τὴν βίαν τὴν ὁποίαν ὑπέφερες, ὅταν πεισθῇς ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ αἷτιος.

Ὁ Μώγκ ἐκλινε βαθέως τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ὁ δὲ Κάρολος δὲν ἠθέλησεν ἐπιτήδεις οὔτε λέξιν νὰ εἰπῇ κατ' ἰδίαν εἰς τὸν Ἀρτανιάν· ἀλλὰ δυνατὰ.

— Εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, κύριε ἱππότη, τῷ εἶπεν, εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις σου. Ἀς σοῦ τὰς ἀνταμείψῃ, ὁ ἐπουράνιος θεὸς, ὅστις φυλάττει δι' ἐμὲ μόνον, ἐλπίζω, τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ βάσανα.

Ὁ Μώγκ ἠκολούθησε τὸν Κήξερ καὶ τὸν υἱόν του, καὶ ἐμῆλκε μὲ αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῖον.

Ὁ Ἀρτανιάν τοὺς ἠκολούθησε μουρμουρίζων.

— Α! πτωχέμου Πλανσιέ! πολὺ φοβοῦμαι ὅτι κακὴν κερδοσκοπίαν ἐκάμαμεν!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΛΔΕΡΩΝ

Ο ΑΓΛΙΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ὑπὸ 'Ε. Α. Βούλινγκερ.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ

ὑπὸ * * *

(Συνέχεια. Ὁ Πρωτόδικον ΑΒ').

Ἰκανὸς στιγμῆς, ὁ Καλδερών δὲν ἐπρόσεξε ποσὸς εἰς τὴν κατάστασιν τῆς νεανίδος· διότι καὶ ὁ κοιτὼν ἐκείνος, καὶ τὸ προμελετηθὲν σφάλμα, καὶ ὁ παρὼν κ αιρὸς, καὶ τὸ προσεχὲς ἐγκλήμα, ὅλα ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τὴν ψυχὴν του, κυριεύθεισαν τότε ἀπὸ τὸ Παρελθόν, καὶ τὰ δύο τρομερὰ του φαντάσματα, τὴν Μνήμην καὶ τὴν Συνείδησιν! Τὰ γόνατά του ἐσυγκρούσθησαν, πελιδνὸν ἦτον τὸ χροῖμά του, σταγόνες δὲ ἰδρωτὸς ψυχροῦ ἐσκέπαζαν τὸ μέτωπόν του. Ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀσυνκρῆτους, καὶ μετ' ὀλίγον ἐσκυψε καὶ ἔλαβε τὴν εἰκόνα. Παρίστανεν αὕτη πρόσωπον ἀνδρὸς ἐνδεδυμένου τὴν φορεσίαν μαθητοῦ τῆς Σαλαμάγκας, καὶ εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος· τὸ εὐγενὲς του μέτωπον, ἦσυχον καὶ γαλήνιον, ἔφερε τὸν τύπον τῆς εὐκρινείας καὶ τῆς ἀνδρείας· τὰς ἀπάλας παρειὰς του ἐραΐδρουναν τὰ χρώματα τῆς ὑγείας· τὰ χεῖρά του, ἀνοίγοντα εἰς πρόσχαρι μειδίαμα, ἐπρομήνυναν τὴν εὐγλωττίαν ὅλην τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος· ἦτον, ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ πρόσωπον τοῦ εὐφυοῦς, ἐπιχειρητικοῦ, φιλοδόξου καὶ πολυτόλμου ἀνδρὸς, ὅταν ὁ ζῶν δὲν ἔφερεν ἀκόμη τὴν ἀμαρτίαν· ἦτον τὸ πνεῦμα τῆς νεότητος ἐπανερχόμενον εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ καταγγέλλον τὰ ἐγκλήματα τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας! Ὁ Καλδερών δὲν

ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν εἰκόνα ταύτην εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ ἐθρήνησε γοερῶς. Ρίψας τότε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὸ ἐξαπλωμένον σῶμα τῆς παρθένου, εἶπε· Ταλαίπωρε κόρη! Νὰ πιστεύσω ὅτι εἶσαι τῷ ὄντι γένος μου, αἱμά μου, ἢ νὰ πιστεύσω μᾶλλον ὅτι ἡ φύσις, ἥτις ἐτύπωσε τὰς γραμμὰς ταύτας ἐπὶ τοῦ προσώπου σου, μὲ πλανᾷ καὶ μ' ἐμπαίζει; Ἄν ἐκεῖνη — ἡ μήτηρ σου — εὐφύσθη, διατὶ νὰ μὴ φευσθῇ καὶ ἡ φύσις;

Ἐσέκωσε τὴν νεάν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ πολλὴν ὥραν ἐκύτταξε προσεκτικῶς τὸ ἄπνου ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐρασμιώτατον πρόσωπον. Ἡ νεάνις δὲν ἐκινεῖτο, μόλις ἐφαίνετο ὅτι ἀνέπνεε, καὶ μολαταῦτα ἐνόμιζεν ὅτι ἀκόμη τὸν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, καὶ ἐναυλον ἀκόμη εἶχεν εἰς τὰς ἀκοάς του τὴν γλυκεῖάν τῆς φωνήν, ἥτις πρὸ ὀλίγου τὸν ἠσπάρσθη ὡς ΠΑΤΕΡΑ! Ἡ καρδιά του ἐπάλλε σφοδρῶς, ἡ θεία φωνὴ τῆς φύσεως ὑπερίσχυσε πάσης ἄλλης ἰδέας, ἐναπέθεσε περιπαθεῖς φίλημα εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ τὰ δάκρυά του ἔρρευσαν ἄσθονα καὶ θερμὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ζοφερὰ ἀνάμνησις ἐπανῆλθεν· ὅθεν ἐφύαζεν, ἔθεσε ταχέως τὴν Βεατρίαν εἰς ἐν τῶν ἀνακλίντρων, καὶ ἐσέμανε παρעוθὺς τὸν κώδωνα.

Ἐμφανισθεὶς ὁ Ἰουδαῖος, διετάχθη νὰ προσκαλέσῃ τὴν Ὑακίνθη, νεάνιδα τοῦ αὐτοῦ δόγματος, ἀγρίομορφον καὶ δυσειδή. Εἰς ταύτην, διὰ συντόμων λέξεων, παρέδωκεν ὁ Καλδερών τὴν ἀναισθητοῦσαν εἰσέτι Βεατρίαν.

Ἐνθ' ἡ Ὑακίνθη ἐξεθνήκονε τὸ φῶμα καὶ ἔτριβε τοὺς κροτάφους τῆς παρθένου, ὁ Καλδερών ἐβουζέτο εἰς σκυθρωποὺς διαλογισμούς. Τέλος πάντων, ἐκινήθη ἄργα, ὡς θέλων νὰ ἐξελθῇ τοῦ κοιτῶνος, ὅταν ὁ εἰς τῶν ποδῶν του προσέβαλε τὴν θήκην τῆς εἰκόνας, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπαρτήθησαν εἰς τὴν ἄκραν αὐτῆς μικρὸν χάρτην διπλωμένην. Ἐσκυψε, τὸν ἐπῆρε, καὶ, ἀνοίγων μὲ βίαν τὰ παραπετάσματα, ἐμῆλκεν εἰς μικρὸν δωμάτιον φωτισζόμενον ἀπὸ ἓνα μόνον λύχνον. Ἐκεῖ δὲ, μόνος καὶ ἀόρατος, ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν·

« Πρὸς τὸν 'Ροδερίκον Νοῦιελ.

« Θ' ἀναγνώσῃς ἄρα γε ποτὲ τὴν ἐπιστολήν ταύτην ;
 » Δὲν ἠθέλω· ἀλλὰ παρηγοροῦμαι ὅτι σοῦ γράφω
 » ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θανάτου· καὶ ἂν ἔλειπεν ὁ
 » φρενὸς αὐτός, ὁ πολιορκῶν με ἀκαταπαύστως
 » διαλογισμός, ὅτι μ' ἐπίστευες — ἐμὲ τῆς ὁποίας
 » ἡ ζωὴ ἀφιερώθη ὅλη εἰς τὴν ἀγάπην σου — ὅτι
 » μ' ἐπίστευες ἅπison, ἀτιμῶν, καὶ ὁ θάνατος αὐτός
 » θά ἦτον ὁ γλυκύτερος τῶν θανάτων, διότι ἐργεταί
 » εὖθις μετὰ τὴν στέρησίν σου. Ναί! φωνὴ ἐνδό-
 » μυχος μὲ πείθει ὅτι οἱ στίχοι οὗτοι δὲν γρά-
 » φονται εἰς μάτην· ὅτι κάποτε θὰ τοὺς ἀναγνώσῃς,
 » ὅταν ὅμως ἡ χεὶρ ἥτις τοὺς ἔγραψε θὰ ᾔναι ἀκί-
 » νητος, καὶ ἡ κεφαλὴ ἥτις τοὺς συνέλαβεν ἄπνου·
 » καὶ τότε θὰ αἰσθανθῇς ὅτι δὲν θὰ εἶχα τὴν τόλμην
 » νὰ σοῦ γράψω, ἂν δὲν ἤμουν ἀθῶα· ὅτι εἰς πᾶσάν
 » μου λέξιν θ' ἀναγνωρίζῃς τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀλή-
 »θειαν ἥτις ἀκούεται ὡς φωνὴ χιλιάδων, τὴν

» ἀπλὴν ἀλλ' ἐπίσημον ἀλήθειαν τῆς πίστεως καὶ τῆς
 » εὐλικρινείας! Ὁ Ροδερίκε! ὅταν χάριν σοῦ ἐγκα-
 » τέλιπα τὰ πάντα, καὶ οἰκίαν, καὶ πατρικὴν
 » στοργὴν, καὶ πλοῦτη, καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς
 » ποτὲ βασιλικῆς τῶν Μαυριτανῶν γενεᾶς, ἡδυνήθης
 » νὰ φαντασθῇς ὅτι ὁ ἔρως σου μόνος δὲν ἐγένετο
 » καρδιά, καὶ ζωὴ, καὶ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς μου ὅλης;
 » Καὶ ἐνὸς μόνου ἔτους παρέλευσις ἦτον ἱκανὴ νὰ
 » διασείσῃ τὴν πίστιν μου; Τί λέγω, ἐνὸς ἔτους;
 » Ἐνὸς ἔτους ὑπανδρείας, ἀλλὰ δύο μὲν ἄπουσίαι!
 » Μ' ἐπαραιτήσας, ἐπαραιτήσας τὴν ἀγαπῆτήν σου
 » οἰκίαν πλησίον τοῦ ἀργυροδίνου Εὐνίλ, διότι ὁ
 » ἔρως δὲν ἦτον ἀρκετὸς πλέον διὰ σέ, ἡ φιλοδο-
 » ξία ὄργισε νὰ ταραττῇ τὴν καρδίαν σου, καὶ
 » αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὀνόμαζες ἔρωτα! διότι ἔλεγες
 » ὅτι δὲν ἤθελες νὰ μὲ βλέπῃς πτωχὴν, ἤθελες νὰ
 » μ' ἐπαναφέρῃς εἰς τὰ πρῶτά μου πλοῦτη, εἰς τὴν
 » προτέραν μου πολυτέλειαν. Ἀλλοίμονον! διατί νὰ
 » νὰ μὴ πιστεύσῃς ὅτι, πολλάκις καὶ ἐπανειλημ-
 » μένως σ' ἐβεβαίωσα, ὅτι εἰς σέ, εἰς σέ καὶ μόνον,
 » ἐσυγκροτόνεται καὶ ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ φιλο-
 » δοξία μου; Μοῦ εἶπες ὅτι οἱ ἀστρολόγοι (μά-
 » ταιοι!) εἶχαν προσητεῦσαι εἰς τὴν κοιτίδα σου ὅτι
 » σ' ἐπερίμεναν μεγάλαι τιμαὶ καὶ λαμπρὰ ἐξουσία,
 » καὶ ὅτι ἡ προφητεία αὕτη ἐμελλε νὰ εκπληρωθῇ.
 » Μ' ἐπαραιτήσας καὶ ἐπῆγες εἰς Μαδρίτ, θέλων νὰ
 » εὕρῃς συγγενὴ σου τινά, ἀπολαύοντα τὴν εὐνοίαν
 » ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὴν ἀγάπην
 » ἐπερίμενες νὰ σοῦ ἀνοιχθῇ τὸ στάδιον. Ἐνθυμῆσαι
 » πῶς ἐχωρίσθημεν, ποσάκις ἐρίλητες τὰ δάκρυά
 » μου, πῶς αὐτὰ καὶ πάλιν ἔτρεχαν, ποσάκις καὶ
 » ποσάκις εἶπες ὅτι ὕψις, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις
 » ἐπέστρεψες, ὥς νὰ μὴ ἦτον δυνατός ὁ χωρισμός
 » δι' ἡμᾶς! Καὶ τότε, ἐπῆρα τὸ βρέφος μου, τὸ
 » ὁποῖον μόλις πρὸ ὀλίγων ἐβδομαδίων εἶχε γεννηθῇ,
 » ἀπὸ τὴν κοιτίδα του, καὶ τὸ ἐναπέθεσα εἰς τὰς
 » ἀγκάλας σου, καὶ σ' ἐπαρκαλῆσα νὰ παρατηρήσῃς
 » ὅτι ἐμμεῖτο σχεδὸν τὸ μειδίαιμά σου. Καὶ ὅλα
 » αὐτὰ ἦσαν σημεῖα ἀπάτης; Ἀ! πόσον ἐφριζα εἰς
 » τὸν ἦγον τῶν βημάτων σου ὅταν ἀνεχώρησες! πῶς
 » ὅλη τῆς φύσεως ἡ καλλονὴ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὰς
 » πεδιάδας! καὶ πῶς, στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμούς
 » εἰς τὸ βρέφος σου, ἐνόμιζα ὅτι σ' ἐβλέπα πάλιν!
 » Τὴν ἀκόλουθον τῆς ἀναχωρήσεώς σου ἡμέραν, ἤκουσα
 » κτύπον εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἡ τροφὸς ἔτρεξε
 » ν' ἀνοίξῃ, καὶ ἐμβῆκεν αἰφνιδίως ὁ πρῶτος ἀντε-
 » ραστής σου, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ μου ἤθελε
 » βιαιῶς νὰ μὲ νυμφεύσῃ, ὁ πλουσιώτατος τῶν
 » ἀπογόνων τῶν Μαυριτανῶν Ἀρόν φεβρόαρες. Ἀλλὰ
 » πρὸς τί νὰ ἐνδιατρίβω εἰς τὸ μισητὸν τοῦτο ὄνομα;
 » Μᾶς ἐνέδρευεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐμαθε τὴν ἀπου-
 »σίαν σου, καὶ ἦλθε νὰ μ' ἐξυβρίσῃ μετὰ τὴν ἐκ-
 » φρασίν τοῦ ἔρωτός του. Μὲ τὴν ὑπερευλογημένην
 » Παρθένον, τὴν ὁποίαν μ' ἐμαθε νὰ προσκυνῶ, μὰ
 » τοὺς φόβους καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ θανάτου, μὰ
 » τὰς ἐλπίδας τοῦ οὐρανοῦ, εἰμαι ἀθῶα, Ροδερίκε,
 » εἰμαι ἀθῶα! Ὡ! πῶς ἠπατήθης; πῶς ἠπατήθης;
 » Ἀφῆκεν αὐτὸς τὴν οἰκίαν κατησχυμένος καὶ μαι-
 » νόμενος· πάλιν καὶ πάλιν μ' ἐζήτησε, καὶ, ἐπειδὴ ἡ
 » θύρα ἐκλείετο, ἐνέδρευεν ἐξω τὰ βήματά μου. Μόνη

» καὶ ἀπροστάτετος καθὼς ἤμουν, μὲ τὸ βρέφος
 » μου καὶ μὲ μίαν μόνην ὑπηρετρίαν, δὲν τὸν ἐφο-
 » ρήθην· ἀλλ' ἔτρεμα μόνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου,
 » διότι σέ ἤξευρα Ἰσπανὸν, γέννημα τῆς Καστιλίας,
 » καὶ ἐγνώριζα ὅτι, ὑπὸ τὸ ἥσυχον καὶ εὐγενὲς τῶν
 » ἐξωτερικῶν σου τρόπων, ἐκρύπτετο ὑπερηφάνεια,
 » ζήλοτυπία καὶ ἐκδίκησις. Ἦλθεν ἡ ἐπιστολή σου,
 » ἡ μόνη σου ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβα μετὰ τὴν
 » ἀπουσίαν σου, ἡ τελευταία τῶν ἐπιστολῶν σου,
 » ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔμπορὸν νὰ θρηνῶ προσεγγίζουσα
 » αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν μου. Ὁ συγγενής σου, ἔγρα-
 » φες, ἀπέθανε, καὶ ἡ περιουσία του ἐπλούτισε πλη-
 » σίστερον ἄλλον κληρονόμον. Εὐέλπες λοιπὸν νὰ
 » ἐπιστρέψῃς. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ σέ περι-
 » μένω, ἐπλησίαζεν· ἔφθασε. Καθ' ὅλην τὴν πρὸ
 » αὐτῆς ἐβδομάδα οὔτε εἶδα οὔτε ἤκουσα πλέον τὸν
 » φεβρόαρες· ἐπίστευσα ὅτι ἐπέστη τέλος πάντων
 » περὶ τῆς ματαιότητος τῶν σχεδίων του. Ἐπερι-
 » πάτου εἰς τὴν κοιλάδα μετὰ τὴν κόρην μου εἰς τὰς
 » ἀγκάλας, τρέχουσα εἰς ἀπάντησίν σου, ἀλλὰ σὺ
 » δὲν ἦλθες· ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε καὶ τὸ φῶς τῶν
 » ὀφθαλμῶν σου δὲν διεδέχθη τὴν ἐκλείπουσαν
 » ἡμέραν. Ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ σ' ἐ-
 » περίμενα ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ ματαίως. Τὴν
 » ἀκόλουθον πρωτὴν, ἐξῆλθα πάλιν εἰς τὴν κοιλάδα,
 » καὶ πάλιν, μὲ περίλυπον καρδίαν, ἐπέστρεψα εἰς
 » τὴν θλιβεράν οἰκίαν μου. Ἦτον τότε μεσημβρία·
 » καθὼς ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν, εἶδα τὸν φεβ-
 » ράρες θέλοντα νὰ ἐκδιᾷσῃ τὴν εἴσοδον· τοῦ εἶπα
 » ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην σ' ἐπερίμενα, καὶ τὸν ἐφο-
 » βήρισα μετὰ τὴν ὀργὴν σου. Τότε ἔφυγεν· ἐγὼ δέ,
 » κρυευθεῖσα ἀπὸ μυρία κακὰ προαισθήματα, ἐκά-
 » θεσα καὶ ἔκλαια. Ἡ τροφὸς Ἀρονάρδα ἐπαρκαλύ-
 » λαττε τὴν κοιτίδα τοῦ βρέφους μας εἰς τὸ ἐνδό-
 » τερον δωμάτιον. Ἦμουν μόνη· αἰφνιδίως, ἡ θύρα
 » ἀνοίξεν, ἤκουσα τὰ βήματά σου, τὰ ἐγνώρισα, ἐγνώ-
 » ρισα τὴν μουσικὴν τῶν βημάτων σου. Ἀνεσκίρ-
 » τησα. Ἄγιοι τοῦ οὐρανοῦ! ὁποῖα ἀπάντησις, ὁποῖα
 » ἐπιστροφή! Ὀχρὸς, ἀπόπληκτος, μὲ τὰς χεῖρας
 » καὶ τὰ φορέματα σάροντα αἷμα, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς
 » ἀστράπτοντας ἀπὸ πῦρ παραφροσύνης, μὲ φοβερὸν
 » ἔμπαιγμόν μειδίαιμα εἰς τὰ χεῖλη, ἐστάθης ἐμ-
 » προσθέν μου. Ἠθέλησα νὰ ξιφῶ εἰς τὰς ἀγκάλας
 » σου· μὲ ἀπέβαλες. Ἐπεσα εἰς τὰ γόνατα, καὶ τὸ
 » ξίφος σου διεσπάρθη εἰς τὴν καρδίαν μου, τὴν καρ-
 »δίαν αὐτὴν ὅπου μόνη ἐβασίλευεν ἡ ἀγάπη σου!
 » Ἀπέθανε, μοῦ εἶπες μὲ βραγχώδη καὶ τρυμερὰν
 » φωνήν, ἀπέθανεν ὁ ἐραστής σου· πέσε καὶ σὺ
 » πλησίον του! Δὲν ἔξευρα τί εἶπα· φαίνεται ὅμως
 » ὅτι ἐσυγκινήθης· ἡ χεὶρ σου ἔτρεψε, καὶ ἡ ἄκρα
 » τοῦ ξίφους σου ἐλύγισε. Τότε, ἀκούσασα τὴν
 » φωνὴν σου, ἡ Ἀρονάρδα ἦλθε σπεύδουσα, φέρουσα
 » εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ βρέφος σου. Ἰδὲ, ἐφώνηξα,
 » ἰδὲ τὴν κόρην σου. Ἰδὲ πῶς ἀπλόνει πρὸς σέ τὰς
 » χεῖράς της, καὶ παρακαλεῖ ὑπὲρ τῆς μητρὸς της!
 » Ἀλλ' εἰς τὸ θέαμα τοῦτο, τὰ ὀφρύδια σου ἐσκοτί-
 » σθησαν, καὶ ὁ κακὸς δαίμων σ' ἐκυρίευσε πάλιν.
 » Κόρη μου! εἶπες, καὶ οἱ σκληροὶ σου λόγοι ἀντη-
 » χοῦν ἀκόμη εἰς τὰ αὐτιά μου, κόρη μου! ὄχι!
 » ἐγεννήθη πρόωρα—χά! χά!—ἀπ' ἀρχῆς λοιπὸν

» μ'ἐπρόδιδες! Καί, ταῦτα λέγων, ὕψωσας τὸ ξίφος.
 » ἀλλὰ καὶ τότε πάλιν (ἀ! εὐλογημένος ὁ στοχα-
 » σμός οὗτος! καὶ τότε πάλιν) τὸ συνειδὸς καὶ ὁ
 » ἔρωσ παρῆλυσαν τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐθόλωσαν τὴν
 » ὄρασίν σου· τὸ κτύπημα δὲν ἦτον κτύπημα θανά-
 » του. Ἐπεσα κατὰ γῆς ἀναίσθητος, καὶ, ὅταν
 » συνῆλθα, σὺ εἶχες φύγει. Τότε μ'ἐκυρίευσεν παρ-
 » φροσύνη, καὶ, ὅταν πάλιν αἱ αἰσθήσεις καὶ τὸ
 » λογικὸν ἐπανῆλθαν, ἤβρα πλησίον μου ἱερέα σεβά-
 » σμιον, καὶ ἀπ' αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔμαθα
 » ὅλα ὅσα ἦσαν ἕως τότε σκοτεινά. Ὁ Φερόαρς
 » εὐρέθη εἰς τὴν κοιλάδα πλέων εἰς τὸ αἷμά του,
 » τὸν ἔφεραν εἰς τὸ πλησίον μοναστήριον, ὅπου
 » ἔζητε βραχνιζόμενος ὀλίγας ἀκόμη ἡμέρας, ἐωσό-
 » του ἐξωμολογήθη τὴν κατὰ σοῦ ἐπιβουλήν του·
 » ἐδέχθη, κατὰ τὰς τελευταίας του ὥρας, τὴν χριστι-
 » νικὴν πίστιν, καὶ ἐβεβαίωσε τὸ ἐγκλημά του διὰ
 » τῆς ὑπογραφῆς του. Ἐπαρκαλάσας δὲ τὸν ἔξομο
 » λογίσαντα καὶ βαπτίσαντα αὐτὸν πνευματικόν
 » νὰ φέρῃ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην τῆς ἀθωότητός μου
 » εἰς χεῖράς μου. Σοῦ τὴν περιελπίω· ἀναγνώστέ την.
 » Ἄν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη φθάσῃ ποτὲ εἰς χεῖράς σου,
 » θὰ μάθης ὅτι ἡ σύζυγός σου ἦτον πιστὴ ἐνόςω
 » ἔζη, καὶ ὅτι ἔχει διὰ τοῦτο τὸ δικαίωμα νὰ σέ
 » εὐλογῇ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου της. »

Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἡ ἐπιστολὴ
 ἔπεσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Καλδερώνος· ἐκυρίεωθη
 ὁ ἄθλιος ἀπὸ εἰδός τι παραλύσεως, ἥτις, δι' ὀλίγας
 στιγμὰς, ἐφάνη ὅτι τοῦ ἀφῆρσε καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν.
 Ὅταν συνῆλθεν, ἤρπασεν εὐθὺς χαρτίον ἄλλο περι-
 κλεισμένον εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὸ ὅποιον ἕως τότε
 δὲν εἶχε παρατηρήσει. Ἀλλὰ καὶ τότε, τισαύτη
 ἦτον ἡ συγκίνησός του, ὥστε ἡ ὄρασίς του ἐθολώθη
 καὶ ἐσκοτίσθη ἀπομυῖς· ἱκαναὶ δὲ στιγμαὶ παρῆλθαν
 πρὶν δυνηθῇ ν' ἀναγνώσῃ τοὺς χαρακτῆρας, ὄντας
 καὶ ἀπὸ τὴν πολυκακίαν ἐξηλειμμένους.

α Πρὸς τὴν Ἀγνήν.

α Ὀλίγας ὥρας ἔχω ἀκόμη νὰ ζήσω· ἀς τὰς ἐξο-
 » δεύσω εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν προσευχὴν, ὅχι
 » τόσον δι' ἐμὲ ὅσον διὰ σέ. Δὲν ἐγνώρισας μὲ πόσῃ
 » παραφροσύνῃ σ' ἐλάτρευσα, καὶ πόσον τὸ μῖσος
 » ἦ ἡ ἀδιαφορία σου μετέβαλαν τὸ πάθος μου εἰς
 » μαρτύριον. Ἀλλ' ἀς ἀφῆτῶμεν τοῦτο. Ὅταν σέ
 » εἶδα καὶ πάλιν, σέ τὴν ἐγκαταλιποῦσαν τὴν πίσιν
 » τῶν πατέρων σου, καὶ σέ εἶδα πτωχὴν, ἀφανῆ
 » καὶ σύζυγον ἀνδρός χωρικοῦ, ἡ πολυμερὴς ἐλπίς
 » μετεβλήθη εἰς αὐθάδη ἀπόφασιν. Ἀφοῦ σέ ἤβρα
 » ἀδυσώπητον, ἔστρεψα τὰ τεχνάσματά μου πρὸς τὸν
 » σύζυγόν σου. ἔμαθα ὅτι ἦτον πτωχὸς καὶ φιλό-
 » δοξος· ἡμεῖς οἱ Μαυριτανοὶ γνωρίζομεν κατὰ
 » βάθος τὴν φυλαργυρίαν τῶν χριστιανῶν! Παρήγ-
 » γειλα λοιπὸν εἰς πιστόν μου ἄνθρωπον νὰ τὸν
 » ζητήσῃ καὶ νὰ τὸν εὕρῃ εἰς Μαδρίτ. Πλούτη,
 » πλοῦτη ἀφθονα, πλούτη τὰ ὅποια εἰς τὸν Ἰσπανὸν
 » ἡμποροῦν ν' ἀνοίξουν τὰς πύλας ὅλας τῆς ἐξουσίας,
 » ἐπρόσφερα εἰς αὐτόν, ἂν ἤθελε νὰ σέ παραιτήσῃ
 » διαπάντα. Θέλων μάλιστα νὰ ἐκρίζωσω ἀπὸ τὴν
 » καρδίαν του καὶ τὸ τελευταῖον τοῦ ἔρωτός του

» λείψανον, τοῦ ἐμήνυσα ὅτι ἐγὼ εἶχα προγενέστερα
 » ἐπὶ σοῦ δικαίωματα, διότι ἐδέχθης τὸν ἔρωτά
 » μου πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ φύγῃς με αὐτόν, ὅτι
 » ἐμεταχειρίσθης τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὡς κάλυμμα τῆς
 » ἀτιμίας σου, καὶ ὅτι καὶ τὸ βρέφος σου αὐτὸ ἐγνώ-
 » ριζεν ἄλλον πατέρα. Εἶχα ἀκούσει (καὶ ὠφελήθην
 » ἀπὸ τὴν φήμην ταύτην) ὅτι τὸ βρέφος τοῦτο
 » εἶχε γεννηθῇ πρὸ τοῦ συνήθους καιροῦ τῆς κυφο-
 » ρίας. Ἀλλὰ κακῶς ἐπρομαντεύσαμεν τ' ἀποτε-
 » λέσματα τῆς εἰδήσεως ταύτης, τὴν ὅποιαν ψευδεῖς
 » ἐπιστολαὶ ὑπεστήριξαν καὶ ἐβεβαίωσαν· ἀντὶ νὰ
 » σέ παραιτήσῃ, ἐστοχάσθῃ μόνον πῶς νὰ ἐκδικηθῇ
 » διὰ τὴν κατασχύνην του. Παραιτήσας τὴν οἰκίαν
 » σου, τὴν τελευταίαν φορὰν κατ' ἡν με ἀπέβαλες
 » ἀγανακτοῦσα, ἀπῆντησα τὸν ἐκδικητὴν εἰς τὸν
 » δρόμον! Μὲ εἶδεν ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου,
 » δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἄλλης βεβαιώσεως τῆς συκο-
 » φαντίας. Ἐπεσα εἰς τὸν λάκκον τὸν ὅποιον διὰ σέ
 » ἀνώρυξα. Ἡ τύψις τοῦ συνειδότης καὶ τὴν χεῖρά
 » μου ἐξησθένισε καὶ τὸ ξίφος μου ἤμβλυσε. Μόλις
 » ἐσταυρώθησαν τὰ ὄπλα μας, μ' ἐπλήγωσε καιρῶς
 » καὶ μ' ἐπαράτησεν ἡμυῖαν. Ἀκούω ὅτι ἔφυγε,
 » φοβούμενος τὴν ἐκδίκησιν τῶν νόμων· ἀς ἐπανεέλθῃ
 » ἀρόβως. Ἐπιστήμως, ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ θανά-
 » του μου, καὶ ἀποβλέπων εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ
 » Θεοῦ κρίσιν, διακηρύττω εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ
 » εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἐπολεμήσαμεν ἀδόλως, καὶ
 » ἀποθνήσκω δικαίως. Ἐνηγκαλίσθην τὴν θρησκείαν
 » σου, μολοντί δὲν ἤμπορὼ νὰ κατανοήσω τὰ μυστή-
 » ριά της. Ἀρκεῖ ὅμως ὅτι μοῦ παριστάνει τὴν
 » μοναχὴν ἐλπίδα ὅτι θ' ἀνταμωθοῦμεν πάλιν. Διευ-
 » θύνω τὴν μικρὰν ταύτην ἐπιστολήν εἰς παραλαβὴν
 » σου, ὡς αἰώνιαν καὶ τῆς ἀθωότητός σου καὶ τοῦ
 » ἐγκλημάτός μου ἀπόδειξιν. Ἀ! ἡμπορεῖς νὰ με
 » συγχωρήσῃς; Ἀμαρτίαν δὲν ἐγνώρισα πρὶν σέ
 » γνωρίσω. »

» ΑΡΟΥΝ ΦΕΡΡΑΡΕΣ. »

Ὁ Καλδερώνας ἔπαυσε, χωρὶς νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ
 τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς συζύγου του· ἦτον μὲν
 ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ἀλλὰ ποτὲ ἡ ἀγωνία καὶ ἡ
 ἀπόγνωσις δὲν ἐτυπώθησαν φοβερώτερι εἰς πρόσ-
 ωπον ἀνθρώπου.

Τέλος τῆς ἐπιστολῆς τῆς Ἀγνῆς.

α Ἀλλὰ τί με ὠρελεῖ ἡ τοιαύτη περὶ τῆς πίστεώς
 » μου μαρτυρία; Σὺ ἔφυγες, τὰ ἔγνη σου δὲν ἀνε-
 » καλύφθησαν, δὲν θὰ σέ ἰδῶ πλέον εἰς τὴν γῆν.
 » Ὁ θάνατός μου πλησιάζει, ὅχι ὅμως ἐξ αἰτίας τῆς
 » πληγῆς τὴν ὅποιαν ἀπὸ σέ ἔλαβα. Στοχασμός
 » τοιοῦτος ἀς μὴ φαρμακεύσῃ τὴν καρδίαν σου, ὡ
 » σύζυγέ μου! Ὅχι· ἡ πληγὴ ἐκείνη ἱατρεύθη. Ὁ
 » διαλογισμός εἶναι φαρμακωτότερος τοῦ ξίφους·
 » μόνη ἡ στερήσις σου, μόνη ἡ στερήσις τῆς ἀγάπης
 » σου με φέρει εἰς τὸν τάφον. Ἡμπορεῖ ποτὲ ἡ
 » σκιά νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς τὸν ἥλιον; Ὁ ἀβάτης ἀρά γε
 » τὰς χεῖράς σου εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς μου,
 » καὶ θὰ τὴν εὐλογήσῃς εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρός
 » της; Ἀ! ναί, ναί, οἱ ἅγιοι οἱ ἀγρυπνοῦντες ἐπὶ

» τῆς τύχης τῶν θνητῶν θά τὴν φέρουν μίαν τῶν
» ἡμερῶν εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ ἡ αὐτὴ ὥρα, ἥτις
» θά σοῦ ἀποδώσῃ τὴν θυγατέρα σου, θ' ἀποπλύνῃ
» καὶ τὴν μνήμην τῆς συζύγου σου Ἡ Λεονάρδα
» ὑπεσχέθη νὰ γείνη μήτηρ εἰς τὴν κόρην μας, νὰ
» τὴν προστατεύῃ, νὰ ἐργάζεται δι' αὐτὴν, νὰ
» τὴν ἀναθρέψῃ πτωχὴν μὲν, ἀλλ' ἐνάρετον. Πα-
» ραδίδω τὰς ἐπιστολάς ταύτας εἰς τὴν φρον
» τίδα τῆς Λεονάρδας ὁμοῦ μετὰ τὴν εἰκόνα σου.
» με παραγγέλαιον ὅμως νὰ μὴ μετακινήθωιν ποσὺς
» ἀπὸ τὸ στῆθός μου, ἐωσότου ἡ ἐντὸς αὐτοῦ καρδίᾳ
» δὲν ἀποδώσῃ καὶ τὸν τελευταῖον παλμόν. Καὶ
» ἡ Βεατρία αὐτὴ (τὴν ἐθάπτισα μετὰ τὸ ὄνομα τοῦτο,
» ὡς ὄνομα τῆς μητρός σου!), ἐωσότου φθάσῃ τὴν
» ἡλικίαν καθ' ἣν τὸ λογικόν της θά ἡμπορῇ ν' ἀντι-
» παλαίσῃ κατὰ τῆς λύπης, δὲν πρέπει νὰ λάβῃ
» ποσῶς γνῶσιν τῶν τραγικῶν μας συμβάντων. Ἡ
» Λεονάρδα μ' ἐπίεισεν ὅτι δὲν πρέπει οὔτε τὸ ὄνομα
» Νουνέζ νὰ φέρῃ, διότι ἡ ἱστορία μας, μὴ ἐννοου-
» μένη καλῶς, διττήγειρε φρίκην, καὶ ὁ κόσμος σὲ
» ὀνομάζει φονέα τῆς συζύγου σου. Τοῦτο λοιπὸν
» ἡμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπιφέρειν εἰς τὴν ζωὴν τῆς θυγα-
» τρός μας, νὰ τὴν πικράνῃ, καὶ ἴσως νὰ βλάβῃ τὴν
» τύχην της. Μολαταῦτα, ἔχω πεποιθήσιν ὅτι θά
» τὴν εὕρῃς, διότι ἡ φύσις ἔχει τὴν ἰδίαν αὐτῆς
» Πρόνοιαν. Ὅταν τέλος πάντων τὴν ἀπαντήσῃς,
» προστάτευσέ τὴν, φύλαττέ τὴν, ἀγάπα τὴν, ἔχε τὴν
» ἱεράν, ἔχε τὴν, καθὼς εἶναι καὶ θά ᾔῃναι, καθαρὸν
» ἀλλὰ πένθιμον κληροδότημα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ
» Θανάτου. Ἐκαμα τὸ χρέος μου· ἀποθνήσκω εὐλο-
» γοῦσα τὸ ὄνομά σου.

» ΑΓΝΗ. »

Μόλις εὗρίσκετο εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις,
ὅταν ὁ κώδων ἐσήμανεν· ἦτον ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἐμελλε
νὰ φθάσῃ ὁ βασιλόπαις. Ὁ στοχασμὸς οὗτος ἔφερε
τὸν Καλδερῶνα εἰς τὴν αἴσθησιν τοῦ παρόντος, τὸν
φῶτον δηλαδὴ τοῦ πλησιάζοντος κινδύνου. Ὅλοι οἱ
πρότερον ψυχροὶ προλογισμοὶ τοῦ διὰ τὴν ξένην δό-
κιμον ἐξηφανίσθησαν· ἐφίλησε περιπαθῶς τὴν ἐπι-
στολήν· τὴν ἐφύλαξεν εἰς τὸ στῆθός του, καὶ ἐμύηκε
ταχέως εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὴν
θυγατέρα του. Ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν φονσέκων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἀντισκευωρία.

Μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον ὁ
Καλδερῶν, ὅταν ὁ φονσέκας εἶδεν ἐμβαίνοντα τὸν
ἀρχιδεσμοφύλακα, ἐρχόμενον, ὡς εἶπε, νὰ ἐπισκεφθῇ
ἄνδρα τοιοῦτον λαμπρὰς καταγωγῆς καὶ ἐξόχου
στρατιωτικῆς ὑπολήψεως.

Ὁ φονσέκας, ὀργίλος καὶ ἀνυπόμονος ὢν ἐκ φύσεως,
δὲν εἶχε τότε πρὸ πάντων διαθέσιν ν' ἀκούῃ καὶ νὰ
ἀνταποδίδῃ φιλοφρονήματα· μάλισ ὅμως ὁ ἀρχι-
δεσμοφύλαξ ἐκάθησεν, ἤγγιξε τοιαύτην χορδὴν εἰς
τὴν ὁμιλίαν του, ὥστε εἴλκυσε ἀμέσως τὴν προσ-
οχήν τοῦ ἀκροατοῦ του.

— Μὴ φοβῆσαι, κύριε, τοῦ εἶπεν, ὅτι θά μείνης
πολὺν καιρὸν εἰς τὴν φυλακὴν· ἡ ἐξουσία τοῦ ἐχθροῦ
σου εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ δὲν θά διαρκῇ πολὺ. Ἡ
καταιγὶς ἤδη σχηματίζεται περὶ αὐτὸν, καὶ ὑπεράν-
θρωπος θά ᾔῃναι ἡ δύναμις του ἀν' ἡμπορέσῃ ν' ἀπο-
φύγῃ τὸν κεραυνόν.

— Λαλεῖς οὕτως ἔμπροσθέν μου περὶ τοῦ ἰδίου
μου συγγενοῦς, τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης;

— Ὁχι, κύριε Μαρτίνε, μετὰ συγχωρεῖς· λαλῶ
περὶ τοῦ μαρκησίου τῶν ἑπτὰ Ἑκκλησιῶν. Τόσον
ξένος εἶσαι εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ εἰς τὴν αὐλήν,
ὥστε ὑποθέτεις ὅτι ὁ δοῦξ τῆς Λέρμης ὑπογράφει
ποτὲ ἔγγραφον χωρὶς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ κυρίου Ροδε-
ρίκου; ἢ ὅτι ἀναγινώσκει ποτὲ τὸ ἔγγραφον εἰς τὸ
ὅποιον θέτει τὴν ὑπογραφήν του; Μὲ αὐτὰς τὰς
ιδέας μείνε, καὶ γίνεσθαι ἀφεύκτως θύμα τῆς φιλαρ-
γυρίας ἢ τῆς ἐκδικήσεως τῆς μάστιγος ταύτης τῆς
Ἰσπανίας.

— Ἀδύνατον, ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ φονσέκας.
Ὁ κύριος Ροδερίκος εἶναι φίλος μου, εἶναι μεσίτης
μου. Ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγαθότης του εἶναι μεγάλη!

— Τότε εἶσαι τῷ ὄντι ἀφανισμένος, εἶπεν ὁ ἀρχι-
δεσμοφύλαξ, ἐπιδεικνύων ζωηρῶς συμπάθειαν. Ἡ τίγρις
χάδεύει πρῶτον τὴν λεῖαν της, καὶ ἔπειτα τὴν κατα-
τρώγει. Τί ἔκαμες, ὥστε νὰ προκαλέσῃς, ὡς λέγεις,
τὴν ἀγαθότητά του;

— Κύριε, εἶπεν ὁ φονσέκας πλήρης ὑποψίας,
λαλεῖς μετὰ παράδοξον ἀπερισκεψίαν πρὸς ἄνδρα ξένον,
καὶ ἐναντίον ἀνδρὸς τοῦ ὁποίου ὁμολογεῖς τὴν δύ-
ναμιν.

— Διότι δὲν φοβοῦμαι τὴν ἐκδίκησίν του· διότι
ἡ ἱεροκρασία προσήλωσεν ἤδη ἐπ' αὐτοῦ τὰ τρομερά
τῆς βλέμματα· διότι δὲν εἶμαι οὔτε ἀγνωστος οὔτε
ἀπροστάτευτος ἀπὸ τὴν ἱεροκρισίαν ταύτην· διότι
βλέπω, μετὰ χαρὰν καὶ μετὰ θρίαμβον, πλησιάζουσιν
τὴν ὥραν ἥτις θά παραδώσῃ εἰς χεῖρας τῆς δικαιο-
σύνης τὸν μαστρωπὸν τοῦ βασιλόπαιδος, τὸν προ-
δότην τοῦ βασιλέως, τὸν κλέπτην τοῦ λαοῦ· διότι
ἐνδιαφέρομαι περὶ σοῦ, κύριε Μαρτίνε, καὶ τοῦτο θά
τὸ καταλάβῃς ὅταν μάθῃς τ' ὄνομά μου. Εἶμαι
ἰωάννης ὁ Δελανουίξας, ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἐκείνου
ἀξιωματικοῦ, τοῦ ὁποίου ἔσωσες τὴν ζωὴν εἰς τὴν
ἐφοδὸν τῶν Μαυρίσκων τῆς Βαλεντίας, καὶ σοῦ
χρεωστῶ διὰ βίου εὐγνωμοσύνην.

Ἰπὴρχετι εἰς τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἄδολον φωνὴν
τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὸ ὅποιον ἐκέρδησε παρευθὺς
τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ φονσέκα. Διαμιάς ἐταράχθη,
καὶ ὑποψία σκοτεινὰ ἐγεννήθησεν εἰς τὴν ψυχὴν
του κατὰ τοῦ πρώην κτδευμῶνος καὶ τελευταίου προ-
στάτου του.

— Τί ἔκαμες, σ' ἐρωτῶ, ὥστε νὰ σύρῃς τὴν προσ-
οχήν του; Ὁ Καλδερῶν ποτὲ δὲν εἶναι σκληρὸς
χωρὶς νόημα. Εἶσαι πλούσιος, καὶ ἐλπίζει νὰ ἐξα-
γοράσῃς τὴν ἐλευθερίαν σου μετὰ πέντε χιλιάδας φλω-
ρίων; Ὁχι! Ἐγείνης ποτὲ πρόσκομμα εἰς τὴν φιλο-
δοξίαν του; Σὲ εἶδαν μετὰ τὸν δοῦκα τῆς Οὐζέδης;
Ἐζήτησες νὰ κερδήσῃς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλόπαιδος;
Ὁχι! καὶ πάλιν ὄχι! Τότε, μήπως ἔχεις σύζυγον,
ἀδελφὴν, ἐρωμένην, σπανίας καὶ ἐξόχου ὠραιότητος,
διὰ τῆς ὁποίας ὁ Καλδερῶν θέλει νὰ εὐχαριστήσῃ

τάς ὀρέξεις, καὶ νὰ διατηρήσῃ οὕτω τὴν ὑπόληψιν, τὴν στιγμὴν μὲ προσκαλεῖ ὁ δοῦξ τῆς Οὐζέδης. τοῦ διεσφαρμένου βασιλόπαιδος; Ἄ! βλέπω καὶ Συγχώρει λοιπὸν τὴν βίαν μου.

— Μὰ τὸν ἐπουράνιον Θεὸν, εἰς παρρησίαν μὲ φέρεις μὲ τὰς σατανικὰς σου ὑπονοίας! Λάλει καθαρώτερα!

— Βλέπω ὅτι δὲν γνωρίζεις τὸν Καλδεῶνα, εἶπεν ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ μὲ πικρὸν μειδίαμα. Ἐγὼ τὸν γνωρίζω, διότι εἶχα ἀνεψιὸν ὠραίαν, καὶ ὁ βασιλόπαις τὴν ἡγάπησε. Πλὴν φθάνει. Ἢ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης του, ἢ εἰς τὰ βασανιστήρια. Ὁ ἀδικηθὼς κατὰ τοῦ ροδερίκου Καλδεῶνος. Εἶπε, ὅτι ὁ δοῦξ τῆς Λέρμης εἶναι συγγενὴς σου· εἶναι λοιπὸν ἐπίσης συγγενὴς σου καὶ ὁ δοῦξ τῆς Οὐζέδης. Μὴ καταφεύγῃς εἰς τὸν παῖτον, διότι εἶναι ὄργανον τοῦ Καλδεῶνος. Κατάφυγε εἰς τὸν δεύτερον, διότι εἶναι ἐχθρὸς τοῦ θανάσιμος. Ἐνῶ ὁ Καλδεῶν ἐκέρδαινε τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλόπαιδος, ὁ δοῦξ τῆς Οὐζέδης ἐπροχώρει εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Μία μόνη λέξις τοῦ δουκὸς ἤμπορεῖ νὰ σ' εὐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν. Ὁ δοῦξ μὲ γνωρίζει καὶ μ' ἐμπιστεύεται. Μὲ παραγγέλλεις νὰ τοῦ ἀναφέρω περὶ τῆς φυλακισέως σου, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν μεσιτείαν του πρὸς τὸν Φίλιππον;

— Νέαν ζωὴν μοῦ δίδεις. Ἀλλ' οὔτε ὦρην δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν. Ἀπόψε, σήμερον, — ὦ! Μῆτερ τοῦ Βίλους! εἰς ποῖον κίνδυνον εὐρέθην! Τρέξε εἰς τὸν δοῦκα τῆς Οὐζέδης, ἂν θέλῃς νὰ σώσῃς τὰς φρένας μου. Ἐγὼ μόλις τὸν εἶδα μετὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, διότι ὁ πατὴρ του μ' ἐμπόδιζε νὰ ζητήσω τὴν φιλίαν του. Εἶμαι ὅμως συγγενὴς του, εἶμαι αἰὶά του.

— Ἠσύχασε. Θὰ ἰδῶ τὸν δοῦκα σήμερον. Ἐγὼ μὲ αὐτὸν ὑπέθεσιν, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζεις. Παράδοξα συμβάντα φέρομεν εἰς τὴν λίσιν των. Ἐλπίζε τὸ καλῆτερον.

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἀνεχώρησε.

Περὶ λύκων ἀράς, ὁ Ἰωάννης Δελανούζας, τυλιγμένος εἰς μέγαν καὶ ὀλόμαυρον μανδύαν, ἐστάθη ἐμπροσθεν μικρᾶς θύρας, ἥτις διέκοπτε μακρότατον καὶ σκυθρωπὸν τοῖχον, περιστοιχίζοντα τὴν μίαν τῶν πλευρῶν ἐνῆμερον ὁδοῦ. Χωρὶς νὰ φανῇ χεὶρ ζῶσα, ἡ θύρα ἀνοίχθη μόλις ἐκρούσθη, καὶ ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐμβήκεν εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διάδρομον, φέροντα εἰς δωμάτια διαγράφοντα ζωηρότεραν τὴν εἰκόνα τῆς φρίκης παρὰ τὰ ἐδικὰ του δεσμοκτήρια. Ἐκεῖ ἀπήντησεν αἰφνιδίως τὸν Ἰησοῦντον Δουδοβίκον Ἀλιάχαν, πνευματικὸν τοῦ βασιλέως.

— Πῶς εἶναι ὁ κύριος πρόεδρος τῆς Ἱεροκρισίας; ἠρώτησεν ὁ Δελανούζας.

— Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐξεψύχησεν, ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦντης. Ἡ αἰφνιδία του ἀσθένεια ἀπέκρουσε πᾶν μέσον θεραπείας. Ὁ Σανδοβάλ Ρόχας εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὰς σκῆδας τῶν ἀγίων.

Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ὅστις, καθὼς ὑποθέτει ὁ ἀναγνώστης, ἀνῆκεν εἰς τὴν ἱεράν ὀλομέλειαν, ἔκαμε τὸν στυγρὸν του καὶ ἀπεκρίθη.

— Ποῖος θὰ διορισθῇ διάδοχός του; Ποῖος πρῶτος θὰ κερδήσῃ τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦντης, ἀλλ' αὐτὴν

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Ἰησοῦντης ἀνεχώρησε δρομικῶς. — Ὁμοῦ μὲ τὸν Σανδοβάλ Ρόχαν, ἐμουρμούρισεν ὁ Δελανούζας, ἀπαθνήσκει ὁ τελευταῖος προστάτης τοῦ Καλδεῶνος καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης· ἐκτὸς ἂν ὁ πονηρὸς μαρκήτιος καταπεισῇ τὸν βασιλέα νὰ διορίσῃ εἰς τὴν θέσιν τοῦ τελευταίου καρδινάλιου τὸν φίλον του Ἀλιάχαν. Ἀλλ' ὁ Ἀλιάχας ζητεῖ τὸν δοῦκα τῆς Οὐζέδης, τὸν ἐχθρὸν καὶ ἀντίζηλον τοῦ Καλδεῶνος. Τοῦτο τί ἄρα γὰρ σημαίνει!

Ταῦτα λέγων καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἠκολούθησε σιωπηλῶς τὸν δρόμον του, ἐωσάτου ἐφθασεν εἰς θύραν ἄλλην, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας ἕστακκαν δύο ἄνδρες πρωτοπιδιοφόροι, οἵτινες τὸν ἐχαιρέτησαν κλίνοντες τὴν κεφαλὴν ἄφρωνι. Ἡ θύρα ἀνοίξε, καὶ πάλιν ἐκλείσθη, μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος.

Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ὁ πνευματικὸς ἐφθασεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ δουκὸς τῆς Οὐζέδης. Ὁ δοῦξ δὲν ἦτον μόνος· πλησίον του ἐκάθητο ἄνθρωπος, τοῦόποιος ἢ ὠχρὰ ὄψις, οἱ δυσεῖδεις μᾶλλον χαρὰ κτήρες τοῦ προσώπου, καὶ ἡ ἀπλοικὴ φορεσία παρίσταναν παράδοξον ἀντίθεσιν μὲ τὴν λαμπρὰν παρρησίαν καὶ τὰ πολυτελῆ τοῦ δουκὸς φορέματα. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἀνοίξε τὸ στόμα του, ἡ σύγκρισις δὲν ἀπέδαινε πλέον ἐναντία του. Ἡ λάμψις τῶν πονηρῶν ὀφθαλμῶν του, ἡ σαγηνευτικὴ μαγεία τοῦ μειδιάματος, καὶ πρὸ πάντων ὁ τόνος μουσικωτάτης καὶ καθαρωτάτης φωνῆς, ἤχημα-λώτιζαν παρρησίαν τὴν προσοχὴν τῶν ἀκρατῶν εἰς τοὺς λόγους του. Ὅτι ἂν ἔλεγε τότε, ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ πιστεύσῃ καθεὶς ὅτι δὲν ἦτον ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀνθρώπους. Ὁ ἄγνωστος οὗτος ἦτον ὁ Γάσπαρις Γουζμάν, τότε μὲν ἀπλοῦς εὐγενὴς τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλόπαιδος (ἐχρῶσται δὲ τὴν θέσιν ταύτην εἰς τὸν Καλδεῶνα, τοῦ ὁποίου ὑπετίθετο ὅτι ἦτον πλαστούργημα), μετὰ ταῦτα δὲ περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν Φιλίππου τοῦ Δ', ὡς κόμης τοῦ Ὀλιβάρες καὶ πρωτοπυργὸς τῆς Ἰσπανίας.

Ἡ συνομιλία μεταξὺ τοῦ Γουζμάν καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Οὐζέδης, ὅταν ἐπεριμένετο ὁ Ἰησοῦντης, ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ δοῦξ, ὅτι, ἂν θέλωμεν νὰ καταστρέψωμεν τὸν Καλδεῶνα, εἰς τὴν Ἱεροκρισίαν πρέπει νὰ στηριχθῶμεν. Τώρα εἶναι καιρὸς νὰ ἐκλεξώμεν, ὡς διάδοχον τοῦ Σανδοβάλ Ρόχα, ἄνθρωπον παρέχοντα εἰς ἡμᾶς τὰ πιστὰ ὅτι θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καταστροφὴν του. Ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν προτιμῶ τὸν Ἀλιάχαν εἶναι ἡ ἐξῆς· ὁ Καλδεῶν ποτὲ δὲν θὰ ὑποπτεύσῃ τὴν φιλίαν του, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ μᾶς φέρῃ προσκόμματα πλησίον τοῦ βασιλέως. Ὁ Ἰησοῦντης, ὅστις εἶναι καλὸς νὰ πωλήσῃ ὀλόκληρον τὴν χριστιανωσύνην διὰ τὴν πρόδον τοῦ πάγκρατός του ἢ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, θὰ πωλήσῃ εὐχαρίστως τὸν Καλδεῶνα διὰ τὴν προεδρίαν τῆς Ἱεροκρισίας.

— Τὸ πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ Γουζμάν. Ἐγκρίνω τὴν ἐκλογὴν σου, καὶ ἄφες εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ ἀφανίσω τὸν Καλδεῶνα πλησίον τοῦ βασιλόπαιδος. Πῶρα τὸν τρόπον πῶς πρέπει νὰ κυβερνᾶται ὁ Φίλιπ-

πος· δὲν πρέπει ποτὲ νὰ δίδεται εἰς αὐτὸν δικαίωμα νὰ καταφρονῇ τοὺς εὐνοουμένους του· πρέπει νὰ κολακεύουν μὲν οὗτοι τὴν ματαιότητά του, ἀλλὰ τὰ ἐλαττώματά του νὰ μὴ συμμερίζωνται. Ἐμπιστεύσου εἰς ἐμέ, καὶ σὺ μόνος, ἂν ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς μου, θὰ ἦσαι Φιλίππου τοῦ Α' πρωθυπουργός.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ ὑπρέτης, ἀναγγέλλων τὸν μοναχὸν Λουδοβίκον Ἀλιάγαν.

Ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης ἐπροχώρησεν ἕως τὴν θύραν, καὶ τὸν ἐδέχθη μὲ σέβας βαθύτατον.

— Κάθισε, πᾶτερ, καὶ ἄς ἐμβούμεν εὐθὺς εἰς τὰ πράγματα, διότι, ὁ καιρὸς κατεπείγει, καὶ ὅλα ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώσουν. Πρὶν λάβουν καιρὸν νὰ ῥαδιουργήσουν ἄλλοι πλησίον τοῦ βασιλέως, πρέπει νὰ κερδήσωμεν εὐθὺς τὸν διορισμὸν τοῦ διαδόχου τοῦ Σανδοβάλ.

— Ἄδεται, ὅτι ὁ καρδινάλιος δούξ, ὁ πατὴρ σου, ζητεῖ αὐτὸς τὴν χηρεύουσαν προεδρίαν.

— Ὁ δυστυχὴς πατὴρ μου εἶναι γέρον· ὁ ἥλιός του εἶναι περὶ τὴν δύσιν του. Ὁχι, Ἀλιάγα, ἐστοχάσθην περὶ ἀνδρὸς καταλληλοτέρου διὰ τὸ ὑψηλὸν καὶ σοβαρὸν τοῦτο ἀξίωμα· ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ θέσις αὕτη ἀνήκει εἰς σέ. Ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ σέ κάμω πρόεδρον τῆς Ἱεροκρισίας εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐγώ.

— Ἐμέ, εἶπεν ὁ Ἰησοῦτης, καὶ ἔστρεψεν εἰς τὸ πλευρὸν τὸ πρόσωπόν του. Χωρατεύεις μαζί μου, εὐγενέστατον τέκνον.

— Ὁμιλῶ σπουδαίως, καὶ ἀκουσέ με. Ἔως τῶρα ἤμθα ἐχθροὶ καὶ ἀντιζηλοὶ· διατὶ νὰ μὴν ἐτρέχαμεν τὸν αὐτὸν δρόμον; Ὁ Καλδερὼν σ' ἐστέρησεν ἀπὸ φίλους ισχυροτέρους αὐτοῦ· τῶρα ἡ ὥρα του ἐσήμανεν. Ἡ πτώσις τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης εἶναι ἀναπόφευκτος· ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ προληφθῇ, ὑποθέτεις ὅτι ἐγὼ ὁ υἱὸς του δὲν θὰ ἔπραττα τὰ πάντα ὑπὲρ αὐτοῦ; Ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις τὸν κουράζουν, εἶναι γέρον, τὰ δὲ πράγματα τῆς Ἰσπανίας εὐρίσκονται εἰς ἀξιοθρήνητον κατὰστασιν, καὶ ἀπαιτοῦν χειράς νεωτέρας καὶ ἐπιτηδαιοτέρας. Ὁ πατὴρ μου δὲν θὰ λυπηθῇ ἀποσυρόμενος εἰς μέρος κατάλληλον μετὰ γηρατειά του, καὶ ἔχων ὅλας τὰς τιμὰς ὅσαι ἀπαιτοῦνται εἰς τὰς πολιὰς του τρίγας. Ἀλλὰ χρειάζεται θυμὸς νὰ κατευθύνῃ τὴν μανίαν τοῦ λαοῦ· τὸ θυμὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἦναι ὁ ἐξ ἀγενῶν Καλδερὼν, τὸ δὲ μέσον τῆς τιμωρίας τοῦ Ἱεροκρισία. Τῶρα μὲ καταλαμβάνεις. Μὲ τοιαύτην συμφωνίαν γίνεσαι διάδοχος τοῦ Σανδοβάλ. Μάθε ὅτι ἐγὼ δὲν ὑπόσχομαι ποτὲ, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐξουσίαν νὰ εκπληρώσω. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔμαθα ὅτι ὁ θάνατος τοῦ τελευταίου καρδινάλιου ἦτον βέβαιος, ἔτρεξα εἰς τὸν βασιλέα. Ἐγὼ τὴν ὑπόσχασίν του περὶ τούτου· ὥστε ἀπόψε τ' ὄνομά σου, ἂν δέχῃς τὰς συμφωνίας, καὶ ἂν ὁ Καλδερὼν εἰς τὸ μεταξὺ δὲν ἰδῇ τὸν βασιλέα καὶ προλάβῃ τὸν διορισμὸν, λαμβάνει τὴν βασιλικὴν ἐπικύρωσιν.

— Ὁ καλὸς μας φίλος Ἀλιάγας δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἰπῇ ὅχι, εἶπεν ὁ Γάσπαρις Γουζμάν. Τὸ τάγμα τοῦ Λογιόλα στηρίζεται εἰς ὧμους δυναμένους νὰ βαστάζουν καλὰ τὸ βάρος τοῦτο.

Πρὶν ἡ τριάς ἐκείνη χωρισθῇ, αἱ συμφωνίαι ἐκυρώθησαν. Ὁ Ἀλιάγας ἐβάλεν εἰς ἐνέργειαν κατὰ τοῦ φίλου του τὸ μάθημα τὸ ὁποῖον τὸν εἶχε διδάξει,

(Φυλλάδιον 33, τόμ. Β')

ὅτι δηλαδὴ ὁ σκοπὸς καθαγιάζει ὅλα τὰ μέσα. Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ Ἀλιάγας, ἐμβῆκεν ὁ Ἰωάννης Δελανουζας, διότι ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης, ὅστις ἤθελε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν Ἱεροκρισίαν ὡς πρῶτον ὄργανον τῆς ἐξουσίας του, ἐθήρευσεν τὴν φιλίαν ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν της. Ὑπεσχέθη λοιπὸν προθύμως νὰ ἐνεργίσῃ τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Φονσέκα· καὶ τῷ ὄντι, ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, διαταγὴ ἔφθασεν εἰς τὸ δεσποτήριον, διατάττουσα τὴν ἀπόλυσιν τοῦ κυρίου Μαρτίνου Φονσέκα, καὶ περιέχουσα καὶ ἐπιστολὴν τοῦ δουκὸς πρὸς αὐτὸν, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ἐξέφραζε φιλικώτατα αἰσθήματα, καὶ ἐζήτηε νὰ τὸν ἰδῇ τὴν ἐπαύριον.

Ἄν καὶ ἦτον ἀργά, καὶ ὁ διοικητὴς ἐπέμενε νὰ τὸν κρατήσῃ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὴν φυλακὴν, ἐλπίζων νὰ τὸν καταφέρῃ νὰ τοῦ φανερώσῃ τὸ μυστικόν του, ὁ Φονσέκας, ἅμα λαβὼν τὴν διαταγὴν, ἐζήτησε νὰ ἐξέλθῃ εὐθὺς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

“Ὅ, τι σπεύρομεν, τοῦτο καὶ θερίζομεν.”

Μὲ αἰσθήματα χαρᾶς καὶ θριάμβου, ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐσυγκίνησαν τὴν καρδίαν τῆς ἀσυλλογίστου καὶ φιληθδόνου αὐτοῦ νεότητος, ὁ βασιλόπαις τῆς Ἰσπανίας ἔστρεψε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ἔρημον οἰκίαν, τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Φουενκαβέράλ. Ἐς διακόσια δὲ βήματα πρὶν πλησιάσῃ, κατέβη ἀπὸ τὴν ἄμυσαν, καὶ ἠκολούθησε πεζὸς τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δρόμου.

Ὁ Ἰουδαῖος, ἐλθὼν ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἐκίνησεν εἰς δυσειδῆ μορφασμὸν τὰς σκελετωδεις παρειάς του· ὁ δὲ βασιλόπαις, ἀναβὰς προθύμως τὴν κλίμακα καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνα τὸν ὁποῖον ἐπεριγράψαμεν, εἶδε μὲ ἀκατανόητον φρίκην καὶ ἐκπλήξιν τὸ σῶμα τῆς Βεατρίας εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Καλδερῶνος, καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς κλίνουσαν εἰς τὸ στῆθος του, καὶ ἤκουσεν αὐτὸν, μὲ φωνὴν διακοπτομένην ἀπὸ περιπαθεῖς λυγμοὺς, νὰ τῆς ἀπευθύνῃ λέξεις θερμότητος ἀγάπης.

Κατὰ πρῶτον ὁ βασιλόπαις ἔμεινε ὡς μαγευμένος καὶ ἄλλalos εἰς τὸ κατώφλιον· ἔπειτα, κτυπῶν μὲ ὀρμὴν τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ἐφώνησε· Προδότη! κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτελεῖς τὴν ὑπόσχεσίν σου; Δὲν τρέμεις, θλίβε, τὴν ἐκδίκησίν μου;

— Ἠσυχία! ἡσυχία! εἶπε μὲ ἐξουσιαστικὴν ἀλλὰ πένθιμον φωνὴν ὁ Καλδερὼν, κινῶν ἀνυπομότως καὶ ἐπιπληκτικῶς τὴν μίαν τῶν χειρῶν του, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης ἐπαρამέριζε τὴν πυκνὴν κόμην ἥτις ἐπέκταζε τὸ ὤχρον τῆς ἀνασθητούσης εἰσέτι παρθένου πρόσωπον· ἡσυχία, ὦ πρίγκιψ τῆς Ἰσπανίας! διότι ἡ φωνὴ σου ἡμπορεῖ νὰ τρομάξῃ τὴν παλαιούσαν μὲ τὸν θάνατον ζωὴν της· ἡσυχία! Κύτταξε, εἶναι εἰκὼν καὶ λείψανον τῆς ἀποθανούσης — τῆς δολοφονηθείσης — τῆς μάρτυρος! Σιωπή! ἀκούεις ἄρα γε τὴν πνοὴν της, ἡ εὐρίσκεται μὲ τὴν μητέρα της εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνον ὅστις ἐκλείσθη διαπάντα εἰς ἐμέ; Ζῆσε! ζῆσε! κόρη μου, — τέκνον μου, — ζῆσε! διότι ἡ ζωὴ σου τοῦ ἐξῆς εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ ἦναι πλέον ἐδική μου!

— Τί σημαίνει τοῦτο, εἶπε τραυλίζων ὁ βασιλόπαις, ποίαν πάλιν ἀπάτην μοῦ ἡτοίμασαν αἱ πανουργίαι σου.

Ὁ Καλδερῶν δὲν ἀπεκρίθη· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ Βεατρία ἀνεστέναξε βαρέως, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνοίχθησαν.

— Τέκνον μου! τέκνον μου! Εἶσαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός σου! Αἶλαι! ἀς ἀκούσω καὶ πάλιν τὴν φωνὴν σου! Ὀνόμασέ με καὶ πάλιν πατέρα σου!

Καί, ταῦτα λέγων, ὁ Καλδερῶν ἐγονάτισε, καί, θλίβων περιπαθῶς τὰς χεῖράς τῆς, ἐκύτταζεν ἀτενῶς καὶ ἱκετευτικῶς τὸ πρόσωπόν τῆς. Ἡ νεάνις, ἀνὰ λαβοῦσα βραδέως τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἠγωνίσθη νὰ λαλήσῃ. Ἡ φωνὴ τῆς ἔλειπεν, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς ἐμειδιάσαν πρὸς τὸν Καλδερῶνα, καὶ οἱ βραχίονες αὐτῆς ἐνηγκαλίσθησαν, ἀσθενῶς μὲν, ἀλλὰ προσφιλῶς, τὸν τραχήλόν του.

— Εὐλογημένη, εὐλογημένη νὰ ᾤσαι! ἐφώναζεν ὁ Καλδερῶν· εὐλογημένη εἰς τὸ ὄνομα τῆς γλυκυτάτης μητρός σου!

Ἐνθ' ταῦτα ἔλεγεν ὁ Καλδερῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βεατρίας ἔπεσαν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Φιλίππου, ὅστις ἠκολούθει νὰ στέκῃ ὀρθὸς καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ ξίφους του. Τὸ πρόσωπόν του ἐφάνερονε τὰ διάφορα τῆς καρδίας του πάθη, τὰ δὲ χεῖλη του ἐσυστρέφοντο εἰς χλευασμὸν καὶ περιφρόνησιν. Συνειθισμένος ὢν νὰ βλέπῃ πάντοτε τὸν ἀνθρώπινον βίον ὑπὸ τὴν χειροτέραν μορφήν του, καὶ γνωρίζων τὸν Καλδερῶνα ὑπὸ τὴν ἐπόψιν μόνον τῶν ἐλαττωμάτων καὶ ραδιουργιῶν αὐτοῦ, ἦτον ἀδύνατον νὰ κατανοήσῃ τὴν ἱερὰν φωνὴν τῆς φύσεως. Ὅ,τι ἔβλεπε τότε ἐμπροσθέν του, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτον μίμημα ἐπιτήδειον, παράστασις θεατρικὴ, καὶ ἐπερίμενεν ἀνυπομονῶς καὶ περιφρονητικῶς τὴν καταστροφὴν τῆς ἀπάτης.

Τὸ χλευαστικὸν αὐτοῦ πρόσωπον ἰδοῦσα, ἡ Βεατρία ἐφρίξε καὶ ἐλειποθύμησε πάλιν· ἀλλ' ὁ φόβος αὐτὸς τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ ταχέως, καί, ἐγερθεῖσα ὀρμητικῶς, ἐφώναξε· Αὐτρωσέ με ἀπὸ τὸν κακὸν αὐτὸν ἀνθρώπον! λῦτρωσέ με! ὦ πάτερ μου! πλῆσιόν σου εἶμαι ἀσφαλῆς.

— Ασφαλῆς! ἀπήντησεν ὡς ἡχώ ὁ Καλδερῶν. Ναί, ἀσφαλῆς ἐναντίον ὅλου τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὄχι, ἐπρόσθεσε μὲ χαμηλὴν καὶ βραγχώδη φωνὴν βλέπων ὀλόγυρά του, ὄχι· εἰς τὴν ρυπαρὰν αὐτὴν οἰκίαν, ὃ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡμπορεῖ νὰ σὲ μολύνῃ. Ἀς φύγωμεν! ἔλα, ἔλα, θυγάτηρ μου! καί, λαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἔφερε πρὸς τὴν θύραν.

— Ὅπισω, προδότη, ἐκραύασεν ὁ Φίλιππος, προχωρήσας ἐμπροσθεν τῶν βημάτων τοῦ ἀπροσέκτου καὶ σχεδὸν παραφρονοῦντος πατρός· ὀπίσω! Ἐνόμισες ὅτι ἐγώ, ὁ ἡγεμὼν καὶ κύριός σου, ἡμπορῶ νὰ ἀπατηθῶ, νὰ ἐξυδρισθῶ τοιουτοτρόπως; Αὐτὴν τὴν ὁποίαν ἐτίμησα μὲ τὸν ἔρωτά μου, δὲν τὴν ἤρπασες πρὸς ἰδίαν σου ἱδονὴν ἀπὸ τὸν ἱερὸν περιβόλον ὅπου εὐρίσκετο. Πήγαινε σὺ, ἂν θέλῃς· ἡ Βεατρία ὅμως μένει. Ὁ τόπος οὗτος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὰς ἡδονάς μου· ὀπίσω! ἢ, βῆμα περαιτέρω ἂν κάμῃς, εὐρίσκεις ἐμπροσθέν σου τὸ ξίφος μου.

— Μὴ φοβερίζῃς, μὴν ὀμιλῇς, Φίλιππε! εἶμαι

ἀπληπισμένος· εἶμαι ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ μου· δὲν ἡμπορῶ νὰ συνδικλεθῶ μαζί σου. Φύγε, σ' ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ὑψίστου, φύγε! Δὲν εἶμαι πλέον αὐλικὸς, δὲν εἶμαι πλέον ὄργανόν σου· εἶμαι πατήρ, εἶμαι προστάτης τῆς κόρης μου.

— Ὡραία ὑπόκρισις! ἀξιόλογος παράστασις! ἐφώναζεν ἐμπαικτικῶς ὁ Φίλιππος ἀκουμβῶν τοὺς ὤμους τοῦ εἰς τὴν θύραν. Ἡ μικρὰ ὑποκρίτρια παρίστανε τὸ μέρος τῆς ἀξιόλογα — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω — διότι εἶναι καὶ τὸ ἐπάγγελμά της. Σὺ ὅμως εἶσαι χονδροειδέστατος, χαριτωμένος μου Καλδερῶν.

Ὁ αὐλικὸς ἐστάθη ὀλίγον, ὄχι ἀμφιφρόνης, ἀλλὰ καταβληθεὶς ἀπὸ τὰ πάθη, τὰ ὁποία διετάραζαν τότε ἐκ θεμελιῶν φύσιν φλογερὰν, τὰ θυελλώδη καὶ φοβερά στοιχεῖα τῆς ὁποίας ἡ ἑξὺς τῶν χρόνων ἐξουσίασε μὲν, ἀλλὰ δὲν κατέστρεψε. Τέλος πάντων, ἀφείς φοβεράν κραυγὴν, ἤρπασεν αἰφνιδίως τὸν βασιλόπαιδα ἀπὸ τὴν τραχηλίαν τοῦ ἐνδύματός του, πρὶν δυνήθῃ οὗτος νὰ μεταχειρισθῇ τὸ ὄπλον του, καὶ τὸν ἐτίναξε μὲ τόσῃ σφοδρότητι καὶ βίαν, ὥστε ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν, οἱ πόδες του ἐγλίστησαν εἰς τὸ λεῖον ἔδαφος, καὶ ἔπεσε χαμαί. Ὁ Καλδερῶν τότε, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἐσήκωσε τὴν Βεατρίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ κατέβη μὲ ὀρμὴν τὴν κλίμακα, διότι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς ἐλπίδας καὶ εἰς ἀργοπορίας, ἐμπροσθεν τῶν κινδύνων τῆς οἰκίας ἐκείνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

“Ὅπου ἂν γυρίζουν οἱ ποταμοί, ὁ ὠκεανὸς τοὺς δέχεται ὅλους.

Ἐν τούτοις, ὁ Φονσέκας ἐφθασεν εἰς τὸ μοναστήριον καὶ δὲν ἤρε τὸν θυμὸν. Κυριευθεὶς τότε ἐπὶ μᾶλλον ἀπὸ διαφορὰς υποψίας καὶ φόβους, ἔδραμεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε δειξίει ὁ Καλδερῶν. Ἡ ἀγρία καὶ ἐρημικὴ μορφή τῆς οἰκίας ταύτης ἐφάνετο ἤδη, καὶ ἡ σελήνη ἔριπτε τὰς μελαγχολικὰς ἀκτίνάς της εἰς τοὺς μαύρους καὶ παλαιούς της τοίχους, ὅταν ἤκουσε προσφερόμενον τ' ὄνομά του, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ θυμωρὸς τοῦ μοναστηρίου ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν σκιὰν ἐρείπιου, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο.

— Κύριε Μαρτίνε! Εἶσαι σὺ; Ναί, δοξασμένον ἀς ᾔναι τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἀρχίζα νὰ φοβῶμαι, καὶ ἀκόμη μάλιστα φοβοῦμαι, μήπως ἡπατήθην.

— Λέγε, ἄνθρωπε, ἀλλὰ μὴ μ' ἐμπροδίζῃς! Ποῖα φορικτὰ πράγματα ἔχεις νὰ μοῦ διηγηθῇς;

— Ἐγνώρισα τὸν κύριον τὸν ὁποῖον ἐστειλες ὡς ἐπίτροπόν σου· καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει τὸν Ρόδερίκον Καλδερῶνα; Ἐτρώμαξα ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἐμβάσῃ τὴν δόκιμον εἰς τὴν ἀμαξίαν· ἀλλ' ἐνόμιξα, καθὼς ἐσυμφωνήσαμεν, ὅτι θὰ τοὺς συνώδευα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν φυγὴν. Πλὴν τίποτε· ὁ κύριος Ρόδερίκος μοῦ εἶπε σύντομα νὰ περάσω, ὅπου εὕρισκα, τὴν νύκτα, καὶ ὅτε αὐριοῖν θὰ προποίαζε τ' ἀναγκαῖα διὰ τὴν φυγὴν μου ἀπὸ Μαδρίτ. Ὁ νοῦς μου ἄρχισε νὰ ὑποπτεύῃ, διότι τ' ὄνομα τοῦ Καλδερῶνος ἀναθεματίζεται ἀπὸ

πολλούς. Απεφάσισα ν' ακολουθήσω τὴν ἀμαξάν, καὶ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ θανάτου, καὶ τὰ πρόσωπα τὸ ἑκάμα· πλὴν ἡ πνοή μου καὶ ἡ ταχύτης τῶν ὁλῶν ἄγρια ἐφαίνοντο εἰς τὰς συνθροπὰς ἀκτίνας ποδῶν μου μετ' ὀλίγον μ' ἐγκατέλειψαν, ὅταν κατ' ἐν- τυχίαν ἡ ἀμαξά ἐμποδίσθη καὶ ἐπεριπλέχθη μετ' ἐραστὴν της, ἐκφράζουσα οὐρανίαν συμπάθειαν καὶ ἀμαξίας ἄλλας καθ' ὁδόν. Ἰππῆρεται δὲν ἦσαν ὀπισθεν, ὅθεν ἀνέβην ἐγὼ χωρὶς· νὰ μὲ παρατηρήσῃ κανείς, καὶ, ὅταν ἡ ἀμαξά ἐστάθῃ, κατέβην καὶ ἐκρύφθην. Δὲν ἐγνώρισα τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐγνώρισα τὴν γειτονίαν, διότι εἰς τῶν ἀδελφῶν μου κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον. Ἐπῆγα εἰς αὐτὸν ζητῶν νὰ περάσω τὴν νύκτα, καὶ ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ἱστορίαι ἀπόκρυφοι ἐδῶσαν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην πολὺ κακὸν ὄνομα. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς οἰκίας, τὰς ὁποίας ὁ βασιλόπαις τῆς Ἰσπανίας ἀφιέρωσεν εἰς τὰς ἡδονὰς του, ἰδονὰς διὰ τῶν ὁποίων προξενεῖ τὴν ἀτιμίαν τοσούτων οικογενειῶν τοῦ Μαδρίτ. Απεφάσισα λοιπὸν νὰ ἐβῶ πάλιν καὶ νὰ παραμυνοῦσω. Μόλις ἔφθασα ἐδῶ ὅπου εἶμαι, εἶδα ἀμαξάν ἐρχομένην ταχέως· ἐκρύφθην ὀπισθεν καμάρας, καὶ εἶδα ὅτι ἡ ἀμαξά ἐσταμάτησε· κατέβη δὲ ἄνθρωπος, καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν. Κύτταξε ἐκεῖ, ἐκεῖ διὰ τοῦ τόξου τούτου· ἡ ἀμαξά ἀκόμη περιμένει. Ὁ ἄνθρωπος ἦτον τυλιγμένος μετ' ἀνδριάν· δὲν ἤξευρε ποίος ἤμπορεῖ νὰ ἦτον, πλὴν ...

— Οὐρανέ! ἐφώναζεν ὁ φονσέκας, ἅμα ἔφθασαν ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῆς οἰκίας ὅπου ἡ ἀμαξά ἔστακεν. Ἀκούω θόρυβον, κραυγὰς, ἐδῶ μέσα.

Μόλις εἶπε ταῦτα, ἡ θύρα ἀνοίξε. Κραυγαὶ ἠκούσθησαν τῶ ὄντι, καὶ μεγάλαι καὶ δυναταὶ ἔριδες· ἔπειτα ἡ σκιά τοῦ Ἰουδαίου διεγράφη εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ, σπράγγων ἄνθρωπον ἄλλον ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἐπάσχισε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἐράνη ὁ Καλδεῶν κρατῶν ξίφος γυμνὸν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐνῶ μετ' αὐτὴν ἀριστερὰν ἐνηγκαλίζετο τὴν Βεατρίαν.

Ὁ φονσέκας ἐρίφθη εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

— Ἐραστά μου, νυμφίε μου! ἐφώναζεν ἡ ἀθλίη· ἦλθες νὰ μᾶς σώσῃς, νὰ σώσῃς τὴν Βεατρίαν σου.

— Ναί, καὶ νὰ τιμωρήσω τὸν προδότην! ἔκραζεν ὁ φονσέκας μετ' ὀκνην κεραινοῦ. Ἄφησε τὸ θυμὸν σου, ἀχρεῖε! Ἰπερασπίσου.

Καί, ταῦτα λέγων, ἐκτύπησεν ἀπληπισμένως τὸν Καλδεῶνα. Ὁ μαρκήσιος ἐπροφυλάχθη ἀσθενῶς.

— Στάσου, ἐφώναζε, μὴ κτυπᾷς.

— Μὴ, μὴ! ἐφώναζεν ἡ Βεατρία, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ πατρὸς της· ἀλλ' οἱ λόγοι ἦλθαν ἀργά. Τυφλὸς, κωφὸς ἀπὸ τὴν μανίαν, ὁ φονσέκας διεύθυνε καὶ πάλιν μετ' ἀσφαλεστέραν καὶ θανατηφόρον ὁρμὴν τὸ ὄπλον του κατὰ τοῦ ὑποτιθεμένου ἐχθροῦ του. Τὸ ξίφος ἐκτύπησε τότε καιρίως, ἀλλ' ὅχι τὴν καρδίαν τοῦ Καλδεῶνος. Ἡ Βεατρία, πνιγθεῖσα εἰς τὸ αἷμα της, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παραφρονούντος ἐραστοῦ της.

— Καὶ θυγάτηρ καὶ μήτηρ! ἐψιθύρισεν ὁ Καλδεῶν, καὶ ἔπεσεν, ὡς τὸ ξίφος τοῦ φονσέκα νὰ διέπερασε καὶ τὴν ἐδικήν του καρδίαν.

— Ἄθλιε! τί ἔκαμες; Ἐπρόφερε φωνὴ ξένη εἰς τὸ αὐτίον τοῦ φονσέκα· φωνὴ διακοπτομένη ἀπὸ φρίκην, ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ ἐλεγχον συνειδήσεως. Ὁ βασιλόπαις τῆς Ἰσπανίας ἐράνη πλησίον του, καὶ οἱ πόδες του ἐβράχην εἰς τὸ αἷμα τῆς παρθενῆς. Ἡ σελήνη μόνη ἐφώτιζε τὸ θέαμα τοῦτο

τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ θανάτου, καὶ τὰ πρόσωπα τῆς. Ἡ Βεατρία ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἐραστὴν της, ἐκφράζουσα οὐρανίαν συμπάθειαν καὶ ἀνέξις καὶ θείαν· τότε, κλινάσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στῆθος τοῦ Καλδεῶνος, ἐψιθύρισε.

— Συγχώρησέ τον! συγχώρησέ τον, πάτερ! Ὁ αἰπὸ τῆς μητρὸς μου ὅτι μ' εὐλόγησες!

* * * * *

Ἡμέραι παρήλθον ἱκαναὶ μετὰ τὴν φρικτὴν ταύτην νύκτα, καὶ ὁ Καλδεῶν δὲν ἤκούετο εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ ἀπουσία του ἦτον ἀνεξίτητος, διότι, ἂν καὶ ἡ φυγὴ τῆς δοκίμου ἦτον ἀναμφισβήτητος, ἡ ἀλήθεια ὅμως αἰτία δὲν ὑποπτεύετο· ὁ δὲ βαθμὸς της εἰς τὴν κοινωνίαν ἦτον πολλὰ ἀσήμενος, ὥστε πολλὰ προσπάθειαν δὲν ἔγινε διὰ τὴν φυγὴν της, οὔτε πολλὰ φροντίδες ἐλήφθησαν εἰς καταδίωξιν αὐτῆς. Ἀλλ' οἱ ἐχθροὶ τοῦ ὑπουργοῦ ὠφελήθησαν ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν του· τὰ σχέδια τῆς σκευωρίας ἦσαν ὥρμα, καὶ ἡ βοήθεια τῆς Ἱεροκισίας, μετὰ τὸν διορισμὸν τοῦ Ἀλιάκα, ὑπεστήριξε τὰς μηχανουργίας τῶν ὁπαδῶν τοῦ δουκὸς τῆς Οὐζέδης. Ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη μεγάλως διὰ τὴν μυστηριώδη ἀπουσίαν τοῦ Καλδεῶνος, διὰ τὴν ὁποίαν χιλιάδες πονηρῶν εἰκασίων ἐφευρέθησαν. Ὁ δούξ τῆς Λέρμης, ὑπερῆκρος καὶ ἀσθενὴς, ἦτον ἀνίκανος ν' ἀντικρούσῃ τὸν ἐχθρὸν του· ἀπηλπισμένος λοιπὸν καὶ ἄτολμος, ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τοῦ Καλδεῶνος, καὶ, ἐπειδὴ κἀνὲν ἔχουσε τοῦ ἰσχυροῦ τούτου συμμάχου του δὲν ἀνεκαλύφθη, ἀπέφυγε καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῇ ὁλωσθιδίου τὸν βασιλέα. Αἰφνιδίως ἡ καταγίς ἐξεβράχη. Μίαν τῶν ἡμερῶν, περὶ τὸ ἑσπέρως, ὁ δούξ τῆς Λέρμης ἔλαβεν ἐπιστολὴν βασιλικήν, διατάττουσαν αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ τὴν θέσιν του καὶ τὴν αὐλήν τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, εἶδεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός του, καὶ τὸν Ῥοδερίκον Καλδεῶνα αἰφνιδίως ἔμπροσθέν του. Ἀλλὰ πόσον ἄλλοιωμένον παρὸς τὴν ἄλλοτε! Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοιλώθησαν, καὶ τὸ ρῶς των ἐσβέσθη· αἱ πρεσβυαί του ἦσαν ἰσχνόταται, τὸ ἀνάστημά του κυρτόν, καὶ, ὅταν ἐλάλησεν, ἡ φωνὴ του ἦτον φωνὴ ἀνθρώπου λαλοῦντος ἀπὸ τὸν τάρον.

— Κύτταξέ με, δούξ τῆς Λέρμης, ἐπέστρεψα τέλος πάντων.

— Ἐπέστρεψες; ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ! Ποῦ ἦσουν ἕως τώρα; διατί μ' ἐπαραιτήητες; Περὶ τὰ ὅμως, ἀφοῦ ἐπέστρεψες. Τρέξε εἰς τὸν βασιλέα εἰπέ του ὅτι δὲν εἶμαι γέρον, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπακούσεως· κατάβαλε τὴν ἀχρεϊότητα τοῦ ἀσπλάγγου υἱοῦ μου. Ὁ αἰ μ' ἐξώριζαν, Καλδεῶν· θὰ μὲ ἐξώριζαν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου! ὁ υἱός μου λέγει ὅτι εἶμαι γέρον, γέρον! Χά—χά.—Τρέξε εἰς τὸν βασιλόπαιδα, ὅστις ἐκλείσθη εἰς τὰ δώματά του, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἰδῇ· σὲ ὅμως θὰ σὲ δεχθῇ ἀφέντως!

— Ἀ! ναί, ὁ βασιλόπαις! ἔχομεν αἰτίαν ν' ἀγαποῦμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον!

— Ναί, ἔχετε τῷ ὄντι! Τρέξε, Καλδερῶν, στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν! Νὰ ἐξορισθῇ! Καλδερῶν, ἀκούς; νὰ ἐξορισθῇ! — Καὶ ὁ γέρον ὑπουργός, κλαίων καὶ ὀλοφυρόμενος, ἔπесεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Καλδερῶνος καὶ ἐνηγκαλίζετο τὰ γόνατά του. — Πήγαινε, πήγαινε, σ' ἐξορκίζω, σῶσέ με! Σὲ ἡγάπησα, Καλδερῶν, πάντοτε σὲ ἡγάπησα. Ὁ ἀθιμα-θεύσουν ἄρά γε οἱ ἐχθροί μας; θὰ ὑβώθῃ τὸ κέρας τῶν ἀνόνων;

— Δι' ὀλίγας στιγμὰς (τόσον μεγάλη ἦτον ἡ μηχανικὴ δύναμις τῆς ἐξέως) ἐπανήλθεν εἰς τὸν Καλδερῶνα μέρος τῆς συνήθους ἐνεργείας καὶ τόλμης του· φῶς ἔλαμψεν εἰς τὰ σθεσμένα του ὄμματα· ἀνεγερθεὶς, ἔδειξεν ὅλον τὸ ὑψηλὸν καὶ μεγαλοπρεπές του ἀνάστημα. Ἐνόμιζα, εἶπεν, ὅτι ἐτελείωσε πᾶσα σχέσις μου με τὰς αὐλὰς καὶ με τὴν ζωὴν, ἀλλὰ θὰ κάμω καὶ τελευτηῶν ἀγῶνα· δὲν θὰ σὲ ἐγκαταλείψω εἰς τὴν ὥραν τῆς ἀνάγκης σου. Ναί, ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης θὰ καταισχυνηθῇ· θὰ ζητήσω νὰ ἰδῶ τὸν βασιλέα. Μὴ φοβῆσαι, κύριέ μου, μὴ φοβῆσαι. Ἡ μαγεία τῆς ἐξουσίας μου ἀκόμη δὲν διελύθη.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Καλδερῶν, ἐσήκωσε τὸν καρδιάλιον ἀπὸ τὴν γῆν, καί, ἀποσπασθεὶς ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, ἐπροχώρησε μετὰ τὴν συνήθη του μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ παλαιὸν του θάρρος πρὸς τὴν θύραν· ἀλλὰ, πρὶν ἀκόμη θάσῃ, τρεῖς ἄσχυοι μὲν, ἀλλὰ κανονικοὶ κτύποι, ἀντήχησαν εἰς τὰ φύλλα της· ἡ θύρα ἀνοίχθη, καὶ τὰ πρόθυρα ἐφάνησαν γεμάτα ἀπὸ τὰ ἄγρια πρόσωπα τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἱεροκρισίας.

— Ἐλα, εἶπε βαθεῖα τις φωνή, ἔλα, Ῥοδερίκε Καλδερῶν, μαρκήσιε τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν· ἐν ὀνόματι τῆς ἁγιωτάτης Ἱεροκρισίας, σὲ συλλαμβάνομεν!

— Ὁ Ἀλιάγας! ἐμυρμούρισεν ὁ Καλδερῶν, καὶ ὥπισθοδρομήτην.

— Ἠσύχασε, διέκοψεν ὁ Ἰησουῖτης. Ἀξιωματικοί, λάβετε τὸν ὑπόδικον.

— Πτωχέ μου γέρον, εἶπεν ὁ Καλδερῶν, στραφεὶς πρὸς τὸν καρδιάλιον, ὅστις ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ἀπόπληκτος, ἡ ζωὴ σου τοῦλάχιστον εἶναι ἀσφαλής. Τὸ κατ' ἐμὲ, προκαλῶ τὴν εἰμαρμένην. Ὁδηγήσατέ με ὅπου θέλετε.

Ὁ βασιλόπαις τῆς Ἰσπανίας ἀνέλαβε ταχέως ἀπὸ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν τοῦ ἐπροξένησεν ὁ θάνατος τῆς Βακτρίας. Νέαι ὁμῶς ἴδοναι ἐξήλειψαν ὡς καὶ τὴν τύψιν αὐτὴν τοῦ συνειδότος. Ἐφάνη πάλιν εἰς τὸ κοινὸν ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν κράτησιν τοῦ Καλδερῶνος, καὶ ἐμεσίτευσεν πολὺ ὑπὲρ τοῦ πρώτου τῶν εὐνοουμένων του· ἀλλὰ, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ Ἱεροκρισία ἤθελεν ἡ ἰδία νὰ χαλαρώσῃ τὰ δεσμά της, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης ἐσυγκατατίθετο νὰ λησμονήσῃ τὴν ἐκδίκησίν του, τόσον μέγας ἦτον ὁ ἐρεθισμὸς τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ φοβεροῦ καὶ μισητοῦ τούτου ὑπουργοῦ, καὶ τοσαῦται αἱ καταμηνύσεις τὰς ὁποίας ἡ καθολοβουλία τῶν κομμάτων ἐπρόσθεσεν εἰς ὅσας ἡ ἀλήθεια αὐτὴ ἔφερεν ἐνώπιόν τοῦ βασιλέως, ὥστε ἐχρειάζετο πολὺ τολμηρότερος μονάρχης, παρὰ Φίλιππον τὸν Γ', νὰ καταφρονήσῃ τὴν φωνὴν ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τοῦ πεπτωκότος ὑπουργοῦ. Τὸν ἴδιον βασι-

λόπαιδα ἔπεισαν ταχέως οἱ νέοι αὐλικοὶ του νὰ θεωρήσῃ πᾶσαν περαιτέρω ἐπέμβασιν ἐκ μέρους του ὡς ματαιάν, καὶ ἐναντίαν πάσης πολιτικῆς φρονήσεως· ὁ δὲ δούξ τῆς Οὐζέδης, καὶ ὁ Γάσπαρις Γουζμάν ἦσαν ὄργανα ἐπίσης εὐλύγιστα δι' αὐτὸν, ἂν καὶ ἀσυγκρίτως ἠθικώτεροι ὡς σύντροφοι.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἀξιωματικὸς τις, περιμένων τὴν ἔγερσιν τοῦ βασιλόπαιδος, τοῦ ὁποίου ἦτον ἰδίως εὐνοούμενος, ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν ἀναφορὰν, ζητῶν τὴν μεσιτείαν τῆς αὐτοῦ Ἱψηλότητος περὶ τοῦ διορισμοῦ του εἰς θέσιν τινὰ τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ, ἥτις, καθὼς ἔμαθε τελευταῖον δι' ἐπίτηδες ταχυδρόμου, ἦτον εὐκαίρος.

— Καὶ τίνος θάνατος συντελεῖ τόσον κατὰλλήλως εἰς τὸν προβιδασμὸν σου, κύριε Ἀλθάρε; ἠρώτησεν ὁ βασιλόπαις.

— Τοῦ κυρίου Μαρτίνου Φονσέκα, ὅστις ἔπесεν εἰς τὴν τελευταίαν συμπλοκὴν, λαβὼν ἀπείρους πληγὰς.

Ὁ βασιλόπαις ἀνεσκήρτισε, καὶ, γραφεὶς μετὰ βίαν, ἔφυγεν. Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἔχασεν ἔκτοτε πᾶσαν εὐνοίαν, καὶ ποτὲ δὲν ἔμαθε τὴν αἰτίαν τῆς κατ' αὐτοῦ δυσμενείας.

Ἐν τούτοις, μῆνες παρήρχοντο, καὶ ὁ Καλδερῶν ἐσῆπτετο εἰς τὸ δεσμοτήριον. Τέλος πάντων, ἡ Ἱεροκρισία ἀνοίξεν ἐναντίον του τὴν φοβερὰν βίβλον τῶν κατηγοριῶν της. Πρώτη τῶν κατηγοριῶν τούτων ἦτον ὅτι μετῆλθε μαγείαν κατὰ τοῦ βασιλέως· αἱ λοιπαὶ ἦσαν κατὰ μέγα μέρος ἐπίσης γελοῖαι καὶ ἀλλόκοτοι. Τὰς κατηγορίας ταύτας ἀπέκρουσεν ὁ Καλδερῶν μετὰ ἀξιοπρέπειαν καταισχύνασεν τοὺς ἐχθρούς του, καὶ ἔβρεσε τὸ κατ' αὐτοῦ κοινὸν φρόνημα συμφώνως μετὰ τὸν χαρακτήρα του. Ὑποβληθεὶς εἰς βασάνους, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα χωρὶς νὰ γογγύσῃ, καὶ ὅλοι συμφώνως οἱ ἱστορικοὶ ὁμολογοῦν τὴν ἡρωικὴν ὑπομονὴν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐσφράγισε τὸ ἔκτακτον καὶ φοβερὸν στάδιον τῆς ζωῆς του. Τέλος πάντων, Φίλιππος ὁ Γ' ἀπέθανε, καὶ ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ βασιλόπαις ἐκεῖνος διὰ τὸν ὅποιον ὁ φιλόδοξος αὐλικὸς ἐρρίβοκινδύνευσε καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν του. Ὁ λαὸς τότε ἐπίστευσεν ὅτι τὸ θυμὸν του ἔμελλε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐκδίκησίν του· ἀλλ' ἠπατήθη. Ὁ νέος βασιλεὺς ἐλησμονήσας καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ φίλου τοῦ βασιλόπαιδος. Ὁ Γουζμάν ὁμῶς, ὅστις, ἐνῶ ὑπεκρίνετο ὅτι ὑπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ δουκὸς τῆς Οὐζέδης, ἀπέβλεπε κρυφίως εἰς τὸ μονοπωλεῖν τῆς βασιλικῆς εὐνοίας, ἡσθάνθη ὅτι δὲν ἦτον ἀσφαλὴς ἐνόςφω ὁ Καλδερῶν ἔζη. Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεροκρισίας ἦσαν πολλὰ βραδεῖαι, καὶ αὐτὸς ἀνυπόμονος. Ἐπειδὴ τὸ φοβερὸν τοῦτο δικαστήριον δὲν ἠθέλε ποτὲ νὰ ἐπιβάλλῃ θάνατον ἐωστού ὁ κατηγορούμενος δὲν ὁμολόγει τὴν ἐνοχλήν του, ἡ σταθερότης τοῦ Καλδερῶνος ἐνέπιζε τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νόμου. Νέαι λοιπὸν ἀνακρίσεις ἐγίναν· ἀνεκαλύφθη πτώμα γυναικὸς ἐνταφιασμένον εἰς τοὺς κήπους τοῦ Καλδερῶνος. Κατεμηνύθη λοιπὸν ἐπὶ φόνῳ, καὶ μετὰ τὴν καταμηνύσιν ταύτην, μετέβη ἀπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱεροκρισίας εἰς τὴν τῶν τακτικῶν δικαστηρίων. Ἀποδείξεις κατ' αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως δὲν

ἀπελογήθη παντάπασι, καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ ἐθεωρήθη ὡς ὁμολογία τῆς κατ' αὐτοῦ κατηγορουμένης πράξεως. Κατεδικάσθη εἰς θάνατον, καὶ ὅταν ἤκουσε τὴν καταδίκην τοῦ ἐγέλασεν.

Ἦτον λαμπρὰ θερινὴ ἡμέρα, ὅταν πληθὺς ἄμετρον λαοῦ ἐσυναθροίζετο εἰς τὴν πλατείαν τῆς καταδίκης. Κραυγὴ ἀγρίας χαρᾶς ἀντήχουν εἰς τὸν αἴρα, ὅταν ὁ Ροδερίκος Καλδερώων, μακρήτιος τῶν ἑπτὰ ἑκκλησιῶν, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ πύγματος. Ὅταν ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πλήθους ἠτένισαν, ὅχι πλέον τὸ μέγα ἐκείνο καὶ ὠραῖον ἀνάστημα, κατὰ τὴν ἀκμήν τῆς ἀνδρικῆς του ἡλικίας, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἦσαν συνειθισμένοι νὰ βλέπουν παριστανομένους τὴν φοβεράν εὐφραν καὶ τὴν σιδηρὰν δύναμιν τοῦ αὐλικοῦ, ἀλλὰ σῶμα καταδαμασμένον καὶ σκελετωδές, τὸ ὅποιον ἐφαιnéτο ὅτι ὁ φυσικὸς θάνατος διεκδικεῖτο, πρόσωπον φέρον βαθυτάτας ρυτίδας ὡς ἴχνη ἀνεξαλείπτου θλίψεως, ὅμιμα κοῖλα τὰ ὅποια ἐκύτταζαν μὲ ὄρασιν θολήν, καὶ μόλις διακρίνονταν τὴν ἀνθρωπίνην θάλασσαν, ἥτις κάτω αὐτοῦ ἐμουρμούριζε καὶ ἐξηγριάνετο, τότε τὸ κύμα τῆς ταραχῆς ἐκείνης τοῦ λαοῦ ἀνεχαιτίσθη. Τὴν μανίαν καὶ τὸν θρίαμβον διεδέχθη αἰσχύνη καὶ ἔλεος. Κάμμία χεὶρ δὲν ὑψώθη εἰς κατηγορίαν· κάμμία φωνὴ δὲν ἠκούσθη νὰ προσφέρῃ ἐπίπληξιν ἢ χαράν. Πλησίον τοῦ Καλδερώωνος ἔσκεν ὁ διωρισμένος ἱερεὺς, ψιθυρίζων λόγους ἐνθαρρύνσεως καὶ παρηγορίας.

— Μὴ φοβῆσαι, τέκνον μου, ἔλεγεν ὁ εὐλαβὴς ἱερεὺς. Ἡ θλίψις τοῦ σώματος ἀρκεῖ χρόνους καθαρτηρίου ἀπὸ τὴν κατὰ σοῦ θείαν ἀπόφασιν. Τοῦτο συλλογίζομενος, εὐλόγει καὶ τὴν ἀγωνίαν αὐτὴν τῆς παρουσίας ὥρας.

— Καί, ἐψιθύριζεν ὁ Καλδερώων. Εὐλογῶ τὴν παροῦσαν ὥραν. Ἀγνή, ἡ θυγάτηρ σου ἐδικαίηται τὸν φονέα σου! Εἴθε ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ δεχθῇ τὴν θυσίαν! Εἴθε οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ κατὰ ταύτην ἀκόμη τὴν φοβεράν στιγμὴν, νὰ στραφοῦν πρὸς σέ!

Ὅταν εἶπε τοὺς λόγους τούτους, γαληναῖον καὶ πρόσχαρι μειδίημα ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, πρὸς τὸ ὅποιον περιφόβως καὶ ἀπνευστὶ ἠτένιζαν ὅλα τὰ βλέμματα. Μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα, σπλαγχνὸς, κραυγὴ ὁμόφωνος ἐξεβράχη εἰς τὸ ἄμετρον ἐκείνο πλήθος· αἵματόφυρτος δὲ καὶ φοβερὰ κεφαλὴ, χωρισθεῖσα ἀπὸ τὸ σῶμά της, εἰδείχθη εἰς τὸν αἴρα.

Δύω θεαταὶ ἐκάθηντο εἰς ὑψηλὸν ἐξώστην, βλέποντες τὸ φοικτὸν τῆς καταδίκης ταύτης θέαμα.

— Οὕτως ἄς ἀφανισθῶν οἱ χειρότεροι τῶν ἐχθρῶν μου! εἶπεν ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης.

— Ὅλα χρεωστοῦμεν νὰ τὰ θυσιάσωμεν, καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς, εἰς τὴν ἀδυσώπητον πορείαν τῆς Μεγάλης Ὑποθέσεως, ἐπρόσθεσεν ὁ πρόεδρος τοῦ ἱεροῦ Δικαστηρίου. Ἀλλ' ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ἀνεστέναξεν.

— Ὁ Γουζμάν εἶναι τώρα μὲ τὸν βασιλέα, εἶπεν ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης ἐπιστρέφων εἰς τὸν κοιτῶνά του. Κατὰ πάσαν στιγμὴν περιμένω νὰ μὲ προσκαλέσουν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Δὲν συμμερίζομαι τὰς ἀγαθὰς σου ἐλπίδας, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἀλιάγας σείων τὴν κεφαλὴν. Τὸ ἐπάγγελμά μου μ' ἔκαμε ν' ἀναγινώσκω βαθέως τοὺς

χαρακτῆρας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Γάσπαρις Γουζμάν ἔ' ἀποβάλλῃ πάντα ἀντίζηλον ἐμποδίζοντα τὸν δρόμον του.

Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ εἰσέρχεται εὐγενὴς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, καὶ ἐγχειρίζει εἰς τὸν πρόεδρον καὶ τὸν δούκα δύο ἐπιστολάς μὲ τὴν βασιλικὴν ὑπογραφήν. ἦταν ἀμρότεραι διαταγαὶ ἐξορίας καὶ δυσμενεῖς. Οὔτε ὁ ἐκκλησιαστικὸς βαθμὸς τοῦ προέδρου τῆς ἱεροκρισίας, οὔτε αἱ πολλαὶ καὶ βαθεῖαι σκευωραὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ δουκὸς τῆς Λέρμης, ὠφέληταιν αὐτοὺς κατὰ τῆς ἀγρυπνίας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ νέου αὐλικοῦ. Συγχρόνως, ἀλλαχάμοι τοῦ εὐ- βασιλικῆτος πλήθους ἀνήγγειλαν κάτωθεν ὅτι ἡ βασιλικὴ ἐκλογὴ τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ ἐγρωρίζετο καὶ ἐνακρίνετο. Ὁ Ἀλιάγας καὶ ὁ δούξ τῆς Οὐζέδης ἀντήλλαζον βλέμματα, φανερόντα ὅλα τὰ πάθη ὅσα ἀποτελοῦν τὴν ἀποτυγχάνουσαν φιλοδοξίαν τὸ χειρότερον μαρτύριον τοῦ κόσμου, ὅταν ἤκουσαν τὴν φοβεράν κραυγὴν. Ζήτω Ὁλιβάρης ὁ ἀναμορφωτής!

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐφίχε μεμακρυσμένη καὶ ἀδύνατος εἰς τὰς ἀκοὰς Φιλίππου τοῦ Δ', ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὰ ἀνάκτορά του μὲ τὸν νέον του πρωθυπουργόν.

— Πόθεν ἡ κραυγὴ αὕτη; εἶπε ζωηρῶς ὁ βασιλεὺς.

— Ἐξέρχεται ἀναμορφώτως ἀπὸ τὰς τιμίας καρδίας τοῦ πιστοῦ σου λαοῦ διὰ τὴν καταδίκην τοῦ Καλδερώωνος.

Ὁ Φιλίππος ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν χεῖρά του, καὶ ἱκανὰς στιγμὰς ἐστάθη συλλογίζομενος. Μετὰ ταῦτα, στραφεὶς πρὸς τὸν Ὁλιβάρη μὲ σαρκαστικὸν μειδίημα, εἶπε· Παρατήρησε, κόμη, τὰ ἐπιμύθιον τοῦ αὐλικοῦ μύθου! Τί θὰ εἰποῦν ἄρα γε περὶ τοῦ νέου δράματος;

Περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, εἰς δυσμένειαν αὐτὸς ζῶν καὶ ἐξορίαν, ὁ κόμης δουλὲ ἀνεκάλεσε πρώτην φοράν εἰς τὴν μνήμην του τοὺς λόγους τούτους τοῦ βασιλέως καὶ κυρίου του!

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἀθῆναι, τῇ 26 Δεκεμβρίου 1848.

Τὸ πολυτάραχον καὶ πολυκροτον 1848 ἔτος λήγει καὶ ἡ ἀρχαμένη κατὰ Φεβρουάριον πολιτικὴ θύελλα πνέει πάντοτε σφοδρά, ὡς κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν της.

Ὀλίγοι ἐναιυτοὶ ἀπαντῶνται εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος γόνιμοι τοσούτων συνάμα μεγάλων τε καὶ ἀπροσδοκήτων συμβάντων, συμβάντων ὅμως ἅτινα εἰσέτι δὲν ἔλαβον τὴν λύσιν των.

Ἄς θεωρήσωμεν ὡς ἀπὸ περιωπῆς ποῖά τινα ὑπῆρχαν τὰ συμβάντα ταῦτα.

Ὁ πολιτικὸς ὀρίζων ἦτο τεθλωμένος ἀπὸ τοῦ τέλους αὐτοῦ τοῦ 1847. Πρῶτον πάντων τὸ ἰσπανικὸν συνεκίστιον ἔφερε σχεδὸν φανεράν ῥῆξιν μεταξὺ Παλλίας καὶ Ἀγγλίας. Ἐκρήνυται μετὰ ταῦτα ὁ